

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Pek şaşırms bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırman! Bilet alırken birinci sınıf istememiştin ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfakın yanındaki.
- Orası bizim mutfakımız değil. Onların mutfakı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.
- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747
En rahat, en ferah yolcu uçağı

PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun;
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 9 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 17 Şubat 1971 • Fiyatı: 125 Krş.

Mazlumlar...

BUNCA yıl devlet hizmetinde dirsek çürümüş Mazlum bey, maaşı eline alıp saydığı zaman 1238 lira 38 kuruş olduğunu görür. Dört çocuk, bir köroğlu, bir kayınvalide, bir de rahmetli ağabeyden müdevver yeğen... Mazlum bey, yeğeni de evlât gibi bağrına basmış, böylece yedi nüfusun sorumluluğunu yüklenmiştir. Üstüne üstlük tiryakidir. Günde iki paket tüketmezse, eli ayağı titremeye başlar. Yeni çıkan Karadeniz sigarası 125'ten iki buçuk lira günde eder ve ayda 75 lira... Mazlum beyin başka eğlencesi yok. Kör nefisini Aynaroz papazları gibi törpüleyip, meyhane, gazino, saz, caz kullanmadığından; bütün dikkati çocukların yetişmesine yönelmiştir. 550 lira ev kirası verir. Dairede bir-iki çay içerek akşam eder. Eh, dünya ahvalini izlemek borç olduğundan bir de gazete alır. Bütün bu ilkel harcamaları üstüste koyduğunuzda, Mazlum bey, 1238 lira 38 kuruşun yarısından çoğunun elinden uçtuğunu görür. Ne yapsın ki kendisiyle birlikte yedi nüfus yiyecek, içecek, giyinecek; çocuklar okuyacak; ev halkı hastalandıkça doktor ve ilaç lazım olacak...

Mazlum bey düşünür:

Şu ellimdeki maaşla ben bu insanları geçindiremem! Ben değil, sihirbaz Alman maliyecisi doktor Şaht gelse, bu işi kıvrıramaz.

Ne yapsın Mazlum bey? Çalsın olamaz, rüşvet yemeyi namusuna yediremez. Borç alsın hem sonu yok, hem de kimden alacak? Mazlum bey bu koşullarda sürünmeye başlar. Fiyatlar arttıkça zorlaşır yaşamak...

Terakki Kollektif Şirketinin yurdu baştan başa saran kerestelerinden yapılmış kazıklarla dolu bir hayat yolunda yürürken Mazlum bey:

— Galiba kusur bende; namuslu olmak bu zamanda suç.. diye mantık yürütür. Ama beterin de beteri vardır. Ayda 1238 lira 38 kuruş kazanan kaç kişi var şu memlekette? Nüfusun çoğunluğu az gelişmiş bir düzeyde yaşamaya çabalarlarken, mazlum ülkemizin Mazlum beyleri, bu işin sonu ne olacak diye dertlenirler. Bir yanda sefahat, vurgun, yolsuzluk bina edilir; öte yanda devlet malı deniz, yemeyen domuz di-

ye ifna edilirken, tüketim hastalığı toplumu dalga dalga sarmışken, kalkınma denen hayalin dibine darı ekilip «Nurlu Ufuklar» politikasıyla millet uyutulurken ve işin içinden çıkmak şöyle dursun, işler giderek çarşafa dolarken, Mazlum bey gibi nice mazlumların ahını sırtına yüklenenler gün geçtikçe azıtop dururlar.

Devlet kesesinden akraba ve taallükata ihsan dağıtmak, Kanuni Sultan Süleyman zamanında bile görülmemiş bir hadde ulaşmış.. ihale vurgunlarının söylentisi, Kaf dağına aşır Çin-i Maçin'i sarmış.. kredi yolsuzluklarının kazıklarını yanyana diksken, namussuzlar alayı için Belgrat Ormanlarından daha büyük mesire yeri olur.. yüksek devlet memurlarına rüşvet yedirmekte ihtisas yapmış ve döviz kaçakçılığında doktorasını vermiş bir sürü insan, gayrimişru tatbikatın üniversitesinde işlerini pişirip kotarmaktalar.. yolsuzluk dosyaları hasırların altında muhafaza edilip durmakta.. bir

telefon muşakasasında bir garip devlet memurunun on yıllık maaşı tutarında vurgun vurulmakta.. fırsatçılar artık müferiden değil, örgütlü ve bilinçli çalışmakta..

Ve bu gidişten hesap sormaya kalkınlar ölümlerden ölüm beğenmekte.. çocuğunun çocuğunun ocağına incirin en halis ağacından oikilip, günden güne kökü sulanmakta..

Böyle bir ortamda ne yapsın Mazlum bey ve ne yapsın mazlumlar?

Şu memleketi ayakta tutanlar, şu memleketin orta direği namuslu kişiler, modaya uyup da:

— Yahu, ben mi kaldım bir enayi?.. diyerek kendilerini nehrin akışına mı bıraksınlar?

Hayır.

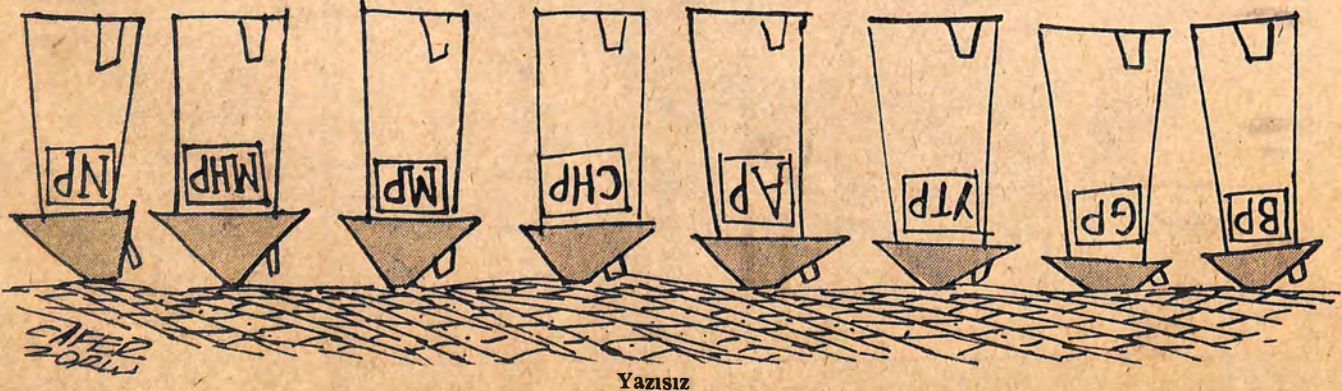
Tarih göstermiştir ki Türkiye zaman zaman kendini kaybeder gibi olmuş, ama Mazlum beylerin ve mazlumların yüzüsiyu hümetine ayakta durmuş, yeni hamlelere yönelecek gücü kendinde bulmuştur.

Mazlum bey, ya da Mazlum efendi; memurdur, köylüdür, çalışan insandır. Çanakkale'de savaşan o'dur, İstiklâl Harbinde Anadolu'ya kaçan o'dur. İnönü'de çarpışan o, ve 30 Ağustos'ta şehit düşen o'dur. Çalışmayan devlet memuru o, ve namuslu özel teşebbüs erbabı o'dur. Toprağını süren çilekeş o, ve sınıfta ders veren öğretmen o'dur. Ailenin yükünü sırtına vuran o, ve vergisini namusuyla veren o'dur. Uğursuzların saltanatında dürüst vatan- daş olmanın şerefini budalalık saymayan o'dur.

Mazlum bey silkincektir bir gün... Bu devletin temelini yoğuran ve Anayasa'nın hamurunu pişiren Mazlum bey, ya da Mazlum efendi veya salt mazlumlar, elbette millî tarihimizin bilincini muhafaza ederek, sessiz, sâkin ve sabırlı bir bekleyişini içindedirler. O'nun bu sabırlı bekleyişini değerlendirelim ve yarınlara güvenle bakalım.

AKBABA

Partiler, Hazineden para yardımı alamıyacak. — Gazeteler —

Yazısız

BORÇSUZ KUL OLMAZ

MUZAFFER
İZGÜ

JNANIR mısınız daha önceleri ben, borçtan, vebadan kaçır gıbi kaçardım. Çok bilirim geceleri uykumun bu yüzden kaçtığı. Bakkala o ay otuzbeş lira borç mu taktım, tamam artık geceleri gözüme uyku girmez, sabaha dek döner dururum yatağın içinde. Bilir karım, böyle geceleri sağdan sola, soldan sağa dönüp de oflamaya puflamaya başlayınca:

— Ne o, nereye borcun var gene? der.

— Sorma hanım sorma, dairede bir çay içtim, kahvecinin elli kuruşunu vermeyi unuttum.

— Canım ne var bunda uykunu kaçırarak? Sabahleyin gittiğinde verisin, olur biter...

Olur biter demesi kolay ama, gel de onu sen bana sor... Bir keresinde pazarda alış veriş yapıyordum, bir satıcı kadından meydanöz mu, tere mi ne aldım, çıkmadı bozukluk yirmibeş kuruş. Tereyi aldım ama, kadına:

— Nah ben şu karşıdan elma alacağım, parayı bozdurup, yirmibeş kuruşunu vereyim, dedim...

Elmayı aldım, geriye döndüm, kadının ortalarında yok... Ulan aman, ara tara, pazarı dört döndüm, kadın sanki uçmuş gitmiş... Yolları arşınladım, sokakları gezdim, bulabilirdim bul kadını... Nerdeyse gazeteye ilan verecektim, karım zor engel oldu...

Geçenlerde pederden biraz miras düştü bize. Kardeşler sattık savdık, benim avucuma da ellibin lira saydılar... Karımla verdik kafa kafaya.

— Bak, dedi karım, para dediğin

ne ki, çarçur olur gider, en iyisi bununla bir arsa alıp, üzerine de bir evcik konduralım...

— Olur, dedim...

Gittim, bir usta buldum geldim. Aşağı yukarı, söyle olmaz böyle olur, böyle olmaz öyle olur, usta:

— Çıkar bu parayla istediğin gibi bir ev, hiç merak etme, dedi.

O iştahla hemen gittik bir arsa bulduk, saydık paranın yirmibini... Geriye kaldı otuzbin lira. Ustayla:

— Aman usta, ben borç etmesini hiç sevmem, yetsin ha bu para, dedim.

— Yeter, yeter, dedi...

Başladık biz evi yapmaya... Temeli, duvarları, çatısı, bizim daha hiç borç ettiğimiz yok... Ne zaman ki kapı, doğrama işleri başladı, bizim para da suyunu çekti...

— Aman usta, dedim, hani sen otuzbine çıkar demiştin?

— Demiştim ama, sen de gözünle görüyorsun ki çıkmadı... Her şeyi gittik beraber aldık...

— Yahu şimdi bu ev böyle yarım durumda mı kalacak?

— Vallahi bilmem...

O akşam karımla oturduk, konuşmaya başladık. Ben:

— Dünyada olmaz, diyordum.

— Canım neden olmasın, borç yiyen kesesinden yer. Şimdi her ay üçyüz, dörtyüz lira ev kirası vermek daha mı iyi?

— Ben borç sevmem...

— Sev sevmeye, buna zorunluyuz. Başka türlü bu ev bitmez ki. Şimdi sen evi yapıp tamamlarsan, her ay dörtyüz lira cebimize kalmış olacak. Hem istersen, çok borç etmez

sin, azar azar, bir yıl içinde bitiririz evi...

— Ayda ikiyüz liradan fazla borç etmem...

— Etme canım...

Ondan sonra devrısı gün gidip, kapıları ismarladım. Ismarladım amma, penceresiz ev olmaz ki. Usta:

— Yahu, pencereleri de ismarla gitsin, n'olacak? dedi. Ödersin yavaş yavaş...

İkinci günü pencereleri de ismarladım... Aradan onbeş gün geçti, kapılar, pencereler bitti, ustalar taktiler yerlerine.

Para?

Söyledim dülgere:

— Vallahi durum böyle böyle usta, istersen sök götür, dedim.

Adam, söve saya gitti... Ama sökmedi kapıları pencereleri...

— Yaaa, dedi karım.

— Yaaa, dedi usta. Nasılmış? Sen borç etmedikten sonra dünyada bitiremezsin bu evi kardeşim...

Gerçekten, o dülgere bana sövüp sayarak gittiği günün gecesi, hiç de uykum kaçmadı, bilakis şöyle rahat uyumuşum ki...

Usta:

— Vallahi, dedi, kapı pencereyle bu iş olmaz, banyo, mutfak gereçleri n'olacak?

— Nerde satılır usta, sen bana göster!...

Hepsini aldım ne gerekliyse... Ünlüme sürülen senete de bir imza... Bir arabaya atıp getirdik şunu bunu inşaata... Usta iki gün içerisinde o getirdiklerimizi bir bir taktı yerine...

— Aman usta, neyi var?

— Su tesisatı...

— Derhal!...

Düştük yola ustayla:

— Sen, nerede satılır göster bana!...

Oradan da su tesisatı malzemelerini bir bonuyla yüklenip, bir de su tesisatçısı usta aldık yanımıza... İki gün sonra su tesisatı ustasına:

— Vallahi ustacığım kusura bakma, ay başını bekleyeceksin, dedim.

Sağolsun adam, küfretmedi ama, çenemin üzerine esaslı bir yumruk indirdi... Ayın sekizi olup da, bizim bono ödenmeyince, ilk kez dülgere a-kıllı çıkıp, maasışma haciz koydurdu... Su tesisatı gereçleri satana ise:

— Kardeşim şansına küs, veya akılsızlığına doyma, insan dülgere önce gitmez mi icraya? dedim.

Aman be, siz ne dersiniz deyin, borçlu yaşamak da hoşmuş, neden se akılsızlık edip bu zevki tatmamışım bugüne dek... Su tesisatı işinden sonra, bu kez elektrikçiye dolandırımdım. Nasıl olsa bunun yapacakları da duvarın içine gömülecekti, alıp götürmesine imkân yoktu... Pazarlığın bile üzerinde durmadım pek fazla:

— Olsun, dedim.

Elektrikçinin çıraqları, kalfaları, dört gün içinde tamamladılar bizim evin elektrik tesisatını. Sıra paraya gelince:

— Bono ve ay başına, dedim.

Bizim maasış üçüncü sırasına da elektrikçi kaydolduktan sonra, sıra geldi evin mozaik işine... Mozaikçiye de bir kazık atıp, onu da dördüncü sıraya soktum...

Hele o ufak tefek borçları hiç saymıyorum. Örneğin nalbur, iki günde bir gelir eve, kapıyı açmamla beraber, ne aşşığımlı bırakır, ne alçaklığımlı, ne namussuzluğumu, ne üçkağıtçılığımlı... Adam gittikten sonra, biz kapımızı kapatır çoluk çocuk kakhahaları patlatırız... Biraz sonra benim büyük oğlan:

— Baba, der, yine bize kakhahayı çıktı, kapıya çimento bayii gelmiş...

— Aç oğlum, aç kapıyı...

Kapıyı açmamla, bağırır bayi:

— Ulan hani iki yüzonyedi lira?

— Hah hah haaaa...

— Ulan alçak, ulan namussuz, ulan şerefsiz, haysiyetsiz...

— Aman cıbilliyetsizi unutma!...

Adam tam yüzüme tüküreceği zaman, kapatırım kapıyı... Hele ay başlarında âlem oluyor bizim kapının önü. Çıraqlar, kalfalar, boynu kiravatlı kerli ferli adamlar, ameleler, ustalar...

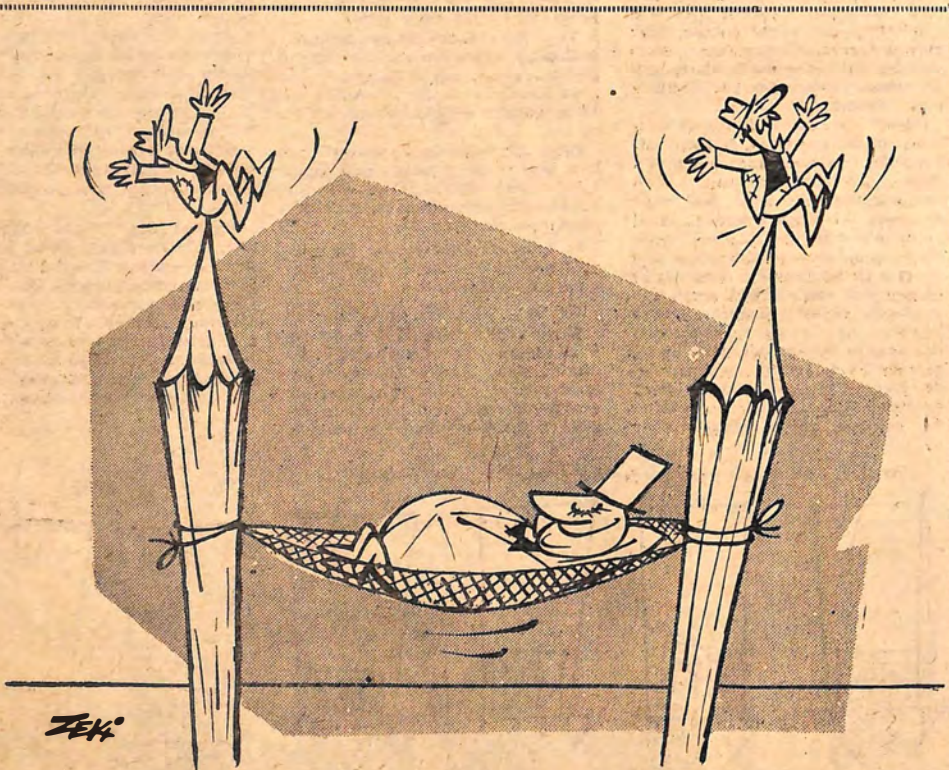
Hiç de kaçmaya, sokak, cadde değiştirmeye tenezzül etmem ben... Sanki, beni karşılamaya gelmişler gibi:

— Merhaba beyler, ne var ne yok, derim...

Ondan sonra, biri bırakır yakamı, öteki tutar... Ben de bunu bildiğim için inadına eski elbiselerimi giyerim ay başında... Ve her ay başı da aynı ceketin yakasını onarır karım.

Diyeceğim şu ki, kim borç yapmaktan korkuyorsa, derhal hiç durmasın, ev yapmaya başlasın, o zaman insana borç peynir ekmeğe gibi geliyor...

Muzaffer İZGÜ

— Pahalılıktan şikâyet etmeyen sadece politikacılar. —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ATLI KARINCALAR, ATSIZ KARINCALAR

BİZDE —aydınların demeye-
yim— okumuş kişilerin en
büyük dertlerinden birinin
geleneksizlik olduğuna inanırım.
— Allah başka dert vermesin,
o da o kadar büyük bir eksiklik
mi? diye şaşacak okuyucularımız
bulunabilir.

Efendim, bilimsel açıdan ula-
şılmış bir gerçek var: insan de-
nilen yaratığın davranışlarından
çok küçük bir bölümü aklın,
mantığın, düşüncenin ürünü. Ge-
risi içgüdülerden ve ömrün ilk
yıllarında edinilmiş alışkanlıklar-
dan doğuyor.

Sinirleriniz ve paranız elverse
de, bir uzman tutsanız... Bu zat
bütün bir gün sizin en küçük
davranışınıza varıncaya kadar
her yaptığınızı kayda geçirse, ya-
ni elinde kalem kâğıtla yanınız-
dan hiç ayrılmayarak sabah u-
yanır uyanmaz burnunuz kayı-
manızdan o geceli son esneme-
nize kadar her hareketinizi not
etse, sonra oturup bunların tam
bir dökümünü çıkarsa...

Davranışlarınızdan yüzde kaçı-
nın akal yoluyla kararlaştırılmış
hareketler olduğunu söyleyebilir
dersiniz?

Eğer cevabınız «yüzde bir» ise
çok iyimser bir tahminde bulun-
maktasınız.

(Sakin alınmayın. Kendim için
doğru cevabın «binde bir» bile
olmadığını bildiğimi söyleyeyim
hemen!)

Geri kalan yüzde doksandokuz
küsür davranışlarımızın kökünü
karıncalardan şempanzelere ka-
dar bütün akrabalarımızın yaşa-
yılarına yön veren biyolojik ka-
nunlarında, bir de doğumumuz-
dan bu yana anamız babamızdan
başlayarak bütün çevremizin bize
bilerek yahut bilmeyerek aşıla-
mış olduğu alışkanlıklarda ara-
mak zorundayız.

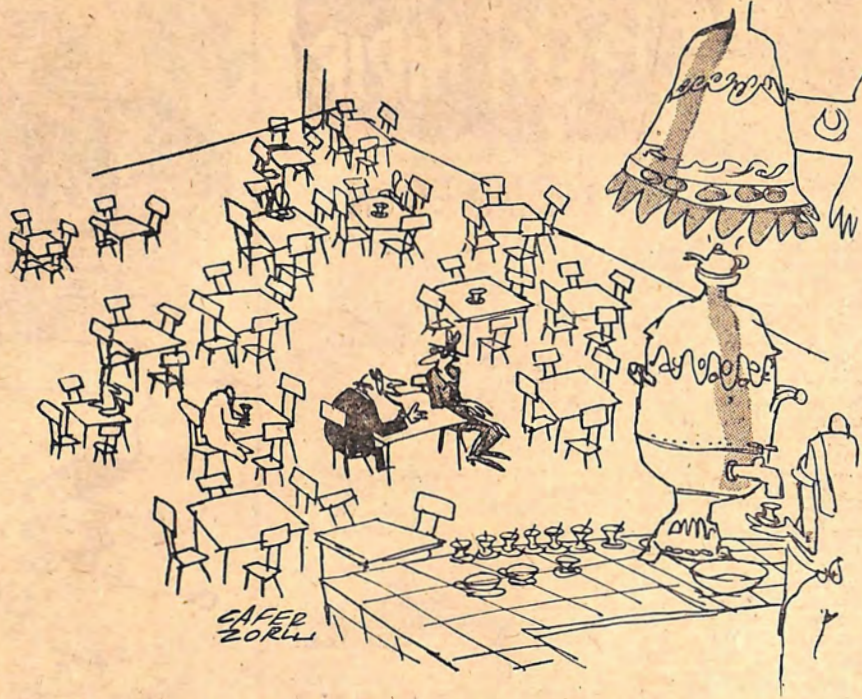
İşte insan toplumları o yüzde
doksandokuz kusur davranışı dü-
zenlerken en çok geleneklerden
yararlanıyor.

Tabii ki bazı gelenekler çağı
geçmiş tutumları ayakta tutma-
ya yaradıkları için zararlı olabi-
liyor ve onların akıl yoluyla yı-
kılmaları gerekiyor. O ayrı konu.

Ama öteki geleneklerin ata tec-
rübelerini biriktirmek ve insan-
ları birleştirmek gibi temel gö-
revleri var.

Gelenekten, görenekten, ata ya-
digarı âdetlerden kopan kişilerin
çoğu kere düzensiz tekneler gi-
bi bocalamaları o yüzden işte.

Çaydan, İşletme Vergisi alınacak. — Gazeteler —

Demirel — Hadi bakalım, söyle iki çay da içelim!..

Korkarım ki bugün okumuş
vatandaşlarımızdan epeyceisi o
durumda.

Derinini bırakıp en basit tara-
fından alalım. Aydınlarımızın
başlıca sıkıntılarının biri «halk-
la kaynaşamamak, anlaşılamam-
mak» değil mi? Her toplumun
kendü üyelerini kaynaştırmak
için kullandığı araçların başın-
da bayramlar, törenler, çeşitli
yollardan kutlanacak ortak du-
rumlar gelir. Oysa bizim ortalama
yurttaşlarımızla aydınlarımız
arasında paylaşılabilen o türlü
ortak durumlar kalmamış gibi.

İstanbul'un bir apartman dai-
resinde oturan en iyiniyetli, akıl-
lı, ilerici milerici bir aydınımız-
la kapıcısının ilişkilerini düşü-
nün. Diyelim Şeker Bayramı gel-
di, ya da kapıcı çocuğunu sin-
net ettirip kendi çapında bir kü-
çük eğlence düzenledi.

O darumları «ilerici aydın» ile
kapıcı bir arada kutlayabilirler
mi? Sayın aydın en iyiniyetle
kutlamalara katılmaya çalışsa bile
aralarında bir yabancılık, du-
rumda bir sunilik kalmaz mı?

E, o günlerde bile sevinç pay-
laşamazlarsa, başka günlerde na-
sıl kaynaşacak bu ikisi?

Bir de bizim memlekette baş-
ka türlü bir dert var. Hiçbir şe-
ye inanmayıp da halkın her inan-

cını paylaşıp görünen, hiçbir iyi
gelenegin gereklerine yanaşmadı-
ğı halde durmadan bütün gele-
neklere bağlılık numarası yapan
politikacı tayfası...

Bunların o tutumu hem kendi-
leri, hem de toplum için tehli-
keli.

Türkiye'de çeyrek yüzyıldan u-
zun bir süreden beri parlamen-
toculuk oynanmakta ya? Bu oyun
bir sürü geleneğe dayanır. Beşi-
ği de İngiltere'dir.

Bir kaç hafta önce oranın A-
vam Kamarası denilen Meclisine
yeni bir başkan seçildi. Eğer o
gün seyirci bölümünde bulunup
da başkanın göreve başlayışını
görmüş olsaydınız İngiltere par-
lamentosunda durup dururken
dövüş çıktı sanırdınız.

Zira yeni başkanın koltuğuna
oturma sırası gelince iki millet-
vekili adamecağızı kollarından
kaskıvrak yakaladılar, direnmesi-
ne bakmayıp sürükleyerek zorla
götürdüler koltuğuna.

Aslında bu bir gelenek.

Avam Kamarasının başkanı
parlamentonun Kral nezdinde
sözcülüğünü de yapmakla görev-
li. Kralın astığı astık, kestiği kes-

tik oldığı yüzyıllarda bu görev
çok belâli bir işmiş; parlamento-
nun kararlarının hoşla gitmediği
hallerde kabak zavallı sözcünün
başında patlamış. O çağlarda
yeni seçilen başkanlar bazan ger-
çekten zorla oturtulmuş koltu-
ğa.

Zamanla gelenekleşen o âdet
bugün de bütün İngiliz parlâ-
mentolarına önemli bir gerçeği
hatırlatmaya yarıyor:

Koltuğun tehlikeli bir eşya par-
çası olabileceğini...

Çeyrek yüzyıldan beri oynama-
ya çalıştığımız halde hâlâ kural-
ların öğrenemediğimizi parlâ-
mentoculuk oyununun bari şu
gelenegini ithal etsek İngiltere'-
den!

Çünkü koltuğun tehlikesi her
yerden çok Türkiye'de «bitteci-
be sabit» bir gerçek ama, bizim
politikacı tayfasında ne yeteri
kadar gelenek görgüsü var, ne
de karıncaları bile tehlikelerden
koruyan biyolojik akıldan yeteri
kadar nasip...

Refik ERDURAN

NE çöpcüsten. Temizlik işçisi-
yık biz. Çöpcü demek yassah.
Çöpcü diyerekten ne diye bo-
zuyunuz ağzınızı. Öğretmeni, me-
hendizi, tohturu bilem Alamanya'ya
gidincez aha benim gibi sokakları
süpürüy. Süpürge sallayaraktan to-
mofil alıy. Gâvur avradını koluna,
banganotları cebine katıyo.

Kocaman şehere çalışmak için ge-
lirkene bizim kocakarı:

— Ula Hidir, dedi, gocuman şe-
here gidiyon garî. Amanın eteğine
mukayet olasin. Oranın avratları kı-
sa etek giyerekten erkeklerin akılla-
rını başlarından alasılarımış. Karı
diyerekten nikâh eder, eve gatar-
mıssın. Gız çıkmadan geçtim, bi de
bakarmıssın gelin, erkek değel mi?

Sırma gibi saçına furulurmuşun.
Oğşayım derken, elinde kalırmış.
Saç essahtan saç değil, takınamıyış.
— Dişlerine kurban olayım! dedi-
ğin incileri gece yatariken kutusuna
kormuş da öyle girerimmiş koynuna!

Göğüslerine yanıp, hükûmat nikâ-
hı idermişsin. Elini attığında bir
avuç çaputa dokerimmişsin.

Zerzevatçıdan alış veriş ederken
çürüğü çarığı katmaz mı torbaya?
Gözünü dört açmazsan kırk sele ar-
tığını avrat diye yuttururlarmış a-
dama. Tongaya basma Hidir. Süs-
ken öküz gibi önüne gelene boynuz
furan şehir zennelerinden kuru ken-
dini.

Temizlik işçisi Hidir, diğner mi
durdur. Paramın kalpını yuttururlar
emme, avrada sıra gelincez iş deni-
şir.

İş arıyom. Kim kaybetti de Sey-
rekli'li Hidir bulsun. Bulup da bi
topan somunu ikiye bölüp, acı so-
ğanla yesin.

Gayfede otururken halıma acıdı
biri:

— İşsiz misin?
— He.
— İş arıyon mu?
— He.
— İş nasıl aranır, bilin mi?
— Yoh! Dolayıyoz işte.
— Melmeket niresi?
— Hilvan...
— Hilvan mı? Kötü... Zor iş bu-
lursun hemşerim. Aydın'lı olaydın
iş hazırdu. Karayollarında şüferlik
eder, mayiše geçerdin.
— Öküz arabasından gayrisini sü-
remem.
— Hilvan'lısın ya, o yeter. Dur he-
le düşüneyim. Tamam, buldum. Sa-
na iş hazır.
— Şaşkınlıkla iki yakama bakınmı-
şım:
— Hani? Görünmüyo ya?
— Doğru Belediye Havacıya Genel
Müdürlüğüne git. Temizlik işleri
Müdürlüğü bul. Müdür Hilvan'lı-
dır. Tüm kadroya melmeketlilerini
yerleştirdi. İş ararken ilkin suyun
başındakilere dikkat ideceksin. İs-
parta'lıysan Devlet Su İşlerine, Ur-
fa'lıysan Belediyeye, Diyarbakır'lı-
san Plânlamaya, Denizli'ysen posta-
neye, Konya'lıysan hastaneye varıp
iş isteyecen. Karadenizli, Adana'lı-
ysan yandın hemşerim. Oralar şincik
açıkta...

Ne bilek işin hangi melmeketliye
verildiğini. Deli düve gibi dolayıp
duracaktım.

Dediği yüskek dama vardım. Mü-
dür kafakoçanıma baktı. Sona zile
bastı:

— Ezirgân'lı ehtiyar sepetleyip,
bu herifî yerine koyun, hemşeridir,
dedi.
Başladık gocaman şeherin sokak-
larını ayna gibi etmeye.
Bir gün sancıldım. Ulan ne o.

— Ne bilek işin hangi melmeketliye
verildiğini. Deli düve gibi dolayıp
duracaktım.

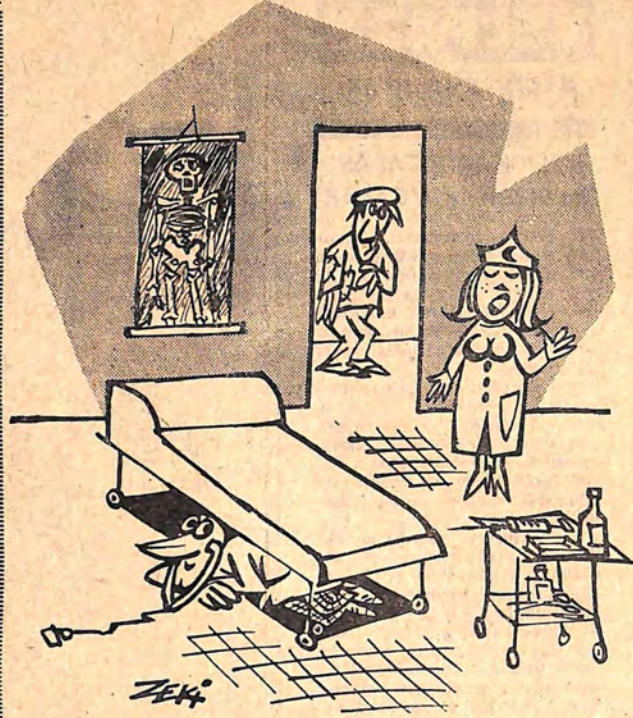
Dediği yüskek dama vardım. Mü-
dür kafakoçanıma baktı. Sona zile
bastı:

— Ezirgân'lı ehtiyar sepetleyip,
bu herifî yerine koyun, hemşeridir,
dedi.

Başladık gocaman şeherin sokak-
larını ayna gibi etmeye.

Bir gün sancıldım. Ulan ne o.

Hastane doktorları, fakir halka karşı ilgisiz. — Gazeteler —

Hemşire — Elma dersem çık, armut dersem çıkma!..

liy? Yoğusam dünyayı tebdil mi ide-
cez?

Sigortanın tohturuna çıkak, de-
dim. Vakit erken. Bi avrat, tohturun
dayiresini süpürüy. Süpürge çalışını
bi görsen. Vıy anam mafidecek in-
sanı. Yakışıyo süpürge haspaya.
Tırnaklarının ucunda kırmızı kına
var. Dayanamadım:

— Güi... diye seslendim.
Ses yoh!
— Sana sesleniyom, duymuyon
mu?

Gine çıt çıkmıyo.
— Aşa mı adın, Fatma mı? Kur-
banın olam!

Süpürgeyi bıraktı:
— Tohtur daha gelmedi.
— Ben tohturu sormuyom!
— Ne istiyon öyleyse?

Sesimi datıldandırdım:
— Sen nirelisin ki, gız? Tohtur ya-
nında iş verdiklerine göre Konya'lı-
sındır. He mi?

— Neden soruyon?

— Sana kanım ısındı. Alacam da
ondan!

— Karaborsadan filtireli düvere a-
lır gibi kız istenir mi? Terbiyesiz!
Ossaat aklıma validenin sözleri
geldi.

Hidir tongaya basma.

Şunun foyasını meydana furayım
diye önce saçına asıldım. Dayan ba-
kalım, takmadır, başından çıkar,
merkebin kuyruğu gibi elinde kal-
sın! Saçlar orta yerinden koptu. Ba-
şı cascavlak kalmadı:

— Yaş yere bastın Hidir, dedim
içimden. Saçları essahdanmış.

Kız tepinip:

— İmdaat! Can kurtaran yok
mu? diyerekten şamata ediyö. Diğ-
neyen kim?

İkinci hamleyi göğsündeki çaput-
lara ettim.

Dayan Hidir, bakma gözünü ya-
şına. Foyası dışarı fursun, irezil ol-
sun paçavra.

Asıl babam asıl! Kopan yoh!
Üçüncü saldırıyı dişlere ettim.

Valide:

— Şehir zennelerinin inci gibi diş-
lerine kanma, takmadır, dememiş
miydi?

— Ha gayret Hidir, takmaları çek
çıkak, yetmişlik nine gibi ağzının
tavanı cascavlak kalsın!

Elimi bi kaç yerinden ısırdı em-
me.. hepisini sökemedim. Bi teki
kınlıdı. Avucumun içine düştü.

Ulan ana... Ettiğini gördün mü?
Gızın foyasını çıkaralım derken,
oğlunu iki paralık eksik etek karşı-
sında irezil ettin!

O sırada tohtur içeriye giriverdi.
Kız, yarı baygın yere düşmüştü.
Ağzından kan geliyordu. Tohtur ya-
kama sarıldı:

— Ne ettin hemşireye, dedi, ırız
düşmanı!..

— Yooh.. tohtur beg, dedim. Te-
mizlik işçisi Hidir, diğnemez gönlü
hatır. Helâlından alacak, imam ni-
kâhı kıydıracam. Saçları, dişleri ve
de göğüsleri essahtan. Alt yanını da
sen müeyene et! Avrat kılığında do-
laşan şehir oğlanlarından olmaya...
Vızılı üçüretin kaç gıruşsa vire-
yim!

Burhan ESEN

AMERİKAN TOTO!

SİZİN İÇİN

HEP AYNI ÇİLE

Komando eğitimi görüyorduk. Görevimiz, gece karanlığından yararlanarak bir tepeye sızma yapmaktı. Öncü olarak bir arkadaşla beni seçen komutan dikkat etmemiz gereken hususları anlatıktan sonra, komutu verdi:

— Yere yat!

Yattık.

— Sürünmeye başla!

Hedefe doğru yılan gibi sürünmeye çalışırken, biraz gerimde kalan arkadaş:

— Şu kısmete bak, diye fısıldadı. Sivillikte süründük yetmedi, şimdi bir de asker ocağında sürünmeye başladık!

Erdoğan SARACOĞLU
Kıbrıs Cad. No: 70/6
Kurtuluş/ANKARA

TAKİM

Dört yaşındaki oğlum Gültekin müziğe, bilhassa askeri bandoya çok meraklıdır. Bayram oldu mu, bando dinlemeden; eve gelince de duyup dinlediklerini anlatmadan edemez.

Bir pazar evde, radyodan maç naklini dinlerken, bizim bacaksızın hangi takımı tuttuğunu merak ederek sordum:

— Hangi takımı seviyorsun?

Bizimki düşünme zahmetine katlanmadan cevabı verdi:

— Boru takımını babacığım!

Güler ONAN
19. Tümen Bando
Şefi Bnb.
EDREMIT

NOT

Bir öğrencinin babası gelmiş, çocuğunun durumunu soruyor. Herkese sordu. Sıra matematik öğretmeni Kadir beye geldi.

— Hocam, bi de sen bak benim oğlanın notuna, dedi.

Kadir bey not defterini çıkardı:

— Valla.. durumu pek iyi değil, birinci yazıda

— Kim demiş, «Şişede durduğu gibi durmaz» diye!..

üç almış, ikinci yazıda iyi not alsınlar diye dört soru sordum, ancak dört alabilmiş, dedi.

Öğrenci babası biraz üzgün, biraz sitemle:

— Yavu.. hoca, zaten biz fakırk, dört soru sorup, dört vereceğine beş soru sorup da beş verseydin n'olurdu yanı!..

Sabri TOPKAYA
Ortaokul Resim-İş Öğ.
Artova — TOKAT

O DA MERAK ETMİŞ

Fazla alkol alan bir genç, lokalin ikinci kat balkonundan aşağı düşer. Önce olayı görenler de, kanlının başına üşüşür, sonra kalabalığı gören bir polis yetişir:

— Dağılın bakalım, der, ne var, neden toplandınız? Genç akşamcı düştüğü yerden kalkmaya çalışırken:

— Valla ne olduğunu bil-

miyorum, diye cevaplar soruydu. Ben de şimdi geldim.

Battal PEKTAŞ
6105 Ober Ramstadt
Fridrich-str No: 11
Deutschland

AL ŞU MARKI...

Yaya geçidinde yeşilin yanmasını bekleyen kalabalıktan sıyrılan biri ansızın caddeye iner ve gidip gelen taşıtların arasından geçmek ister.

Tabii polis hemen ensesine dikilir:

— Beş mark ceza vereceksiniz!

Fakat tam bu sırada başka bir yayanın köpeği de, banketten aşağı iniverir. Köpeğin sahibini de çeviriverir polis:

— Siz de bir mark vereceksiniz!

Beş mark cezaya çarptırılan adam hemen elini cebine daldırıp bir mark

çıkartır, makbuz yazmakla meşgul olan memura:

— Alınız şu bir markı, gerisini köpekliğime veriniz, der.

Battal PEKTAŞ
6105 Ober Ramstadt
Fridrich-str No: 11
Deutschland

SALGINLA SAVAŞ

İl Sağlık Müdürü, kole rayla nasıl savaşıldığını anlatıyordu:

— Efendim, bugüne kadar 1.500 kişiye aşı yapılmıştır. Aşı yapılamayan yurttaşlara da, sirke içmeleri tavsiye edilmiştir.

Gazetecilerden biri soru:

— Aşı olmayı başaran bu müteber kişiler kimlerdir?

— Sirke sevmeyenler efendim!

Lütfi KALELİ
Sebat Gazetesi Sahibi
MALATYA

BESLENME

İnsan sağlığı ve beslenme konusunu işliyorduk. Ders boyu en yararlı besinleri anlattım, yaş durumuna göre herkesin günlük kalori ihtiyacını açıkladım, bilhassa zayıf çocukların her sabah bir bardak sütle, bir rafadan yumurta yemeleri gerektiğini hatırlattıktan sonra, sınıfın en zayıf çocuğuna sordum:

— Bir çocuğun nasıl beslenmesi gerektiğini anlat bakalım!

Kalktı, sütün, yağın, yumurta ve etin gelişmekte olan vücutlar üzerindeki olumlu rolünü uzun uzun anlattı, bütün çocukların bu nimetlerden yararlanmasını gerektiğini söyledi.

Yeniden sordum:

— İnsan vücudu da bir makineyi andırıldığına göre, tıpkı makine bakımı yapar gibi, beslenmemize dikkat etmeliyiz, değil mi?

— Evet öğretmenim.

— O halde bu günden itibaren hepimiz gıdamızı düzene sokacağız.

— Sokacağız öğretmenim.

— Aferin. Örneğin, bak sen de zayıfsın. Yarın sabah erkenden kalkın. O kula yetiyeceksin. Kahvaltı sofrasına oturdun. Ne yiyeceksin?

Oğlan boynunu büktü:

— Ekmeğimi çaya banyıp yiyeceğim öğretmenim!

Ahmet Hamdi GÖKER
Öğretmen, ANKARA

KİM BİLECEK?

Anadolu'da çalışırken, hasta bir köylü kadını göldi. Adet olduğu üzere:

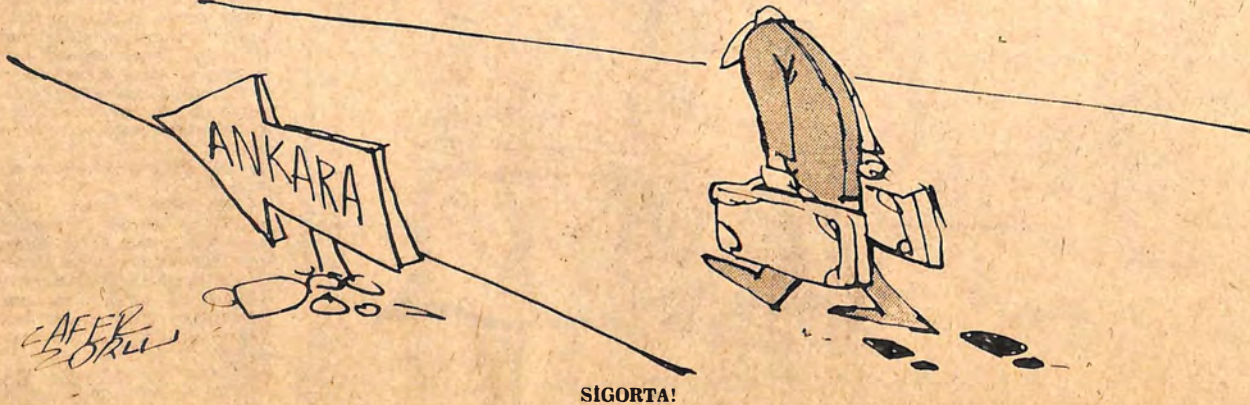
— Gel bakalım kızım, dedim. Neyin var, söyle?

Bizim hasta ters ters yüzüne bakıp:

— Zaar tohtur yapmışlar, kendin bil, dedi. Ben söyledikten sonra senin tohturluğun neye yarar ki?

Dr. Fahri SADIKLAR
Taksim/İSTANBUL

Otobüs yolcularına hayat sigortası yapılacak. — Gazeteler —

SIGORTA!

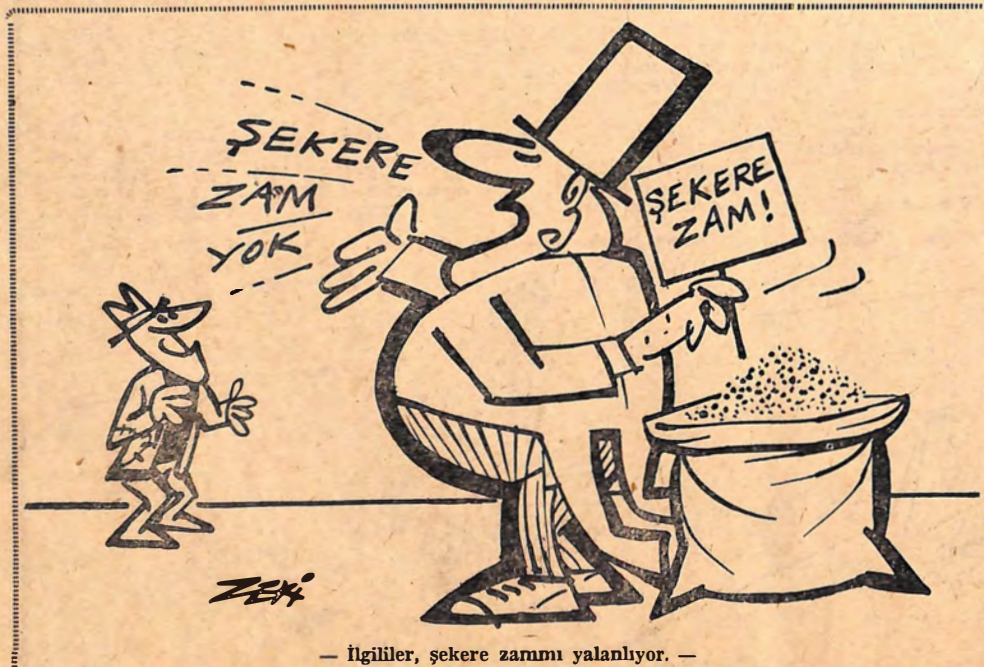

Y AŞLIYDI ama:
— Yaşımı hiç göstermem, di-yordu.
Rahat sekseninde vardı ama:
— Altmışbeşe bastığımı kim duy-sa inanmıyor, diyordu.
Dal gibi incediydi ama:
— Atletik yapımı, alışkanlık hal-i ne getirdiğim bu akşam yürüyüşle-riyle koruyorum, diyordu.
Duruşu, küçük «r» harfini andırı-yordu ama:
— Dinciliğimi, düzenli yaşamaya borçluyum, diyordu.
Kendinden bahsetmiyordu. Ja, millette içinde bulunduğumuz du-rumu hıncıyordu sanki. Malûm, millî gelir dağılımı bakımından dev-letler listesinin sonlarında yer alı-yorduk ama, kalkınma edebiyatı dendi mi, başta geliyorduk.
Hesapsız harcayacak bir kuruşu-muz yoktu ama, yakılan, yıkılan, ha-tırlı kişiler arasında deve yapılan milyonların bütçede bıraktığı açığı, vatandaşın vergi yoluyla kapatma-yı, plânlı kalkınma sanıyordu.
Burnumuzun ucunu görececek hal-i-miz yoktu ama, nurlu ufukların çok yakınına geldiğimizi umuyorduk.
— Uykum, kahvaltım, yemeğim, dolaşmam hep saatledir. Bizim fa-kirhaneye girip de, koltuğa şöyle bir kurulduğum mu, saat tam dörttür. Koop, çayım gelir önüme. Onu da bir bardaktan fazla içmem.
Ağzından bal akıyordu adamın. Konuşmaya başlayalı üç saati geçi-ği halde henüz ne ismini biliyordum, ne de işini... O söylememiş, ben sormamıştım. Kibardı. Çok, ama ama pek çok bilgiliydi. Harbi Umu-miden söze bir başlıyor, Cumhuri-yetin ilânında soluk alıyor. Çerkez Ethem'den bir başlıyor, İstiklâl Mahkemelerinde mola veriyordu!
Neyse harbi başlattı, bitirdi, At-a-türk'ü Samsun'a çıkardı, Erzurum Kongresini topladı, düşmanı Anado-lu'dan söktü attı, Cumhuriyeti ilân etti, birtakım iç pürüzleri temizle-ye temizleye yarı ahsap yarı kâğır

bir evin kapısına kadar geldi.
— Buraya kadar gelmişken bir ça-yımı içmeden bırakmam, dedi.
Nazlanmadım bile... Sokağa bakan odanın pencere önündeki koltuğu-na otururken, 1940 yıllarındaydık.
Çaylar geldi.
— Hey gidi günler hey, diyerék bir sigara uzattı. İnsan, bir şimdi içtiği çaylara bakıyor, bir o zama-nın çaylarını düşünüyör, aradaki farkı daha iyi anlıyor.
1940'ları hatırlayabildiğim için sı-rası geldikçe ben de bir şeyler söy-leyebilirdim.
Ses kontrolü yapar gibi mırıldan-dım:
— Haklısınız. O ne burukluk, o ne mestedici kokuydu çaylarda...
— Evet ama, neden o kadar gü-zeldi çaylar?
Dudağımi büküp, kaşlarını ka-ldırdım:
— Bilmem ki... Her halde yerden biten her otu çay diye kutulara dol-durmadıklarından olacak.
Olumlu bulmadı söylediklerimi:
— İnsanlarda vicdan; memlekette kanunları eksiksiz uygulayan yön-e-ticiler vardı. Parti tekti. Zabita, şe-hirlerde polis, kasaba ve köylerde jandarmadan ibaretti. Hile, hud'a kimsenin aklından geçmiyordu. Şey-tana uyan, polisin gözünden kaçmı-yordu.
— Gerçekten bugün mumla aradı-ğımız bir düzen kurulmuştu.
Eşine, boşalan bardaklarını döi-dürmesini söylerken, görevini faz-lasıyla yapmış insanların rahatlığı-yı yayıldı koltuğuna:
— Çok yorulduk. Gece demedik, gündüz demedik, kanunların bekçil-iğini yaptık. Derken, çok partili dü-zeze kuruldu. Partilerin çoğalmasıyla insanların gözü açıldı. Nasıl o-sa yarın oy isteyecekleri adama, bu-gün ceza veremezlerdi. Sahtecilik, vurgunculuk, hilecilik aldı yürüdü! Canı yananların feryadı yükseldikçe, bu duruma göz yum-anlar sanki ne-denini bilmiyorlarmış gibi başladılar

lar söze çareler aramaya... «Kara-kol polisi yetersiz» dediler. O hal-de?... Belediye zabıtası kurdular. Mali polis kurdular. Toplum polisi, Trafik polisi kurdular. Ama ne oldu biliyor musunuz? Başın derde gir-medem bir yere gidip eğlenmenin imkânı yoktu!
Yine bir şey söylemiş olmak için:
— Öyle ama, dedim, bu biraz da polisin gevşekliğinden olmuyor mu?
— Polis ne yapmış beyim? Hükü-met, polisi bile korumaktan aciz! Elin uğursuzu ile uğraşın da, başı-nı belaya mı soksun? Bakarsın ada-mın arkasında kuvvetli bir dayısı vardır. Garibin hem sülüsünü eline verirler, hem evire çevire bir ben-zetirler, kurtarıcı bulana kadar mec-nuna döner! Polise saygı duymak es-kidendi.
— Eski polis de gerçekten sayıl-maya değerdi, dedim.
Derinden bir «Of» çekti:
— Hayatımın otuzbeş yılını o mes-leğe verdim. Ama ne kimseye kanun dışı bir işlem yaptım, ne kimsenin hakaretine uğradım.
Bu, ağzından bal akan adam bir polis emeklisiydi demek! Yüreğini telâhş bir korku sardı. Önemli bir şey hatırlamış gibi kalktım yerim-den:
— Şimdilik bana müsaade... Hay Allah, nasıl da unuttum!
Kurnazca güldü:
— Valla bırakmam! Şurada ne gü-zel oturmuş, tatlı tatlı konuşuyoruz. Eski bir polissem, umacı değilim a.
— Aman beyim estâğfurullah. Po-lislerimizin hiçbir umacı değil. Yal-nız...
— Bugünkü meslekdaşları savuna-cak değilim. Her şeyde olduğu gibi, onlar da değişti. Güçlü kuvveti ye-rinde olanın başına miğferi takıyor-lar, eline tabancayı copu veriyorlar, gönderiyorlar gençlerin üstüne! Öte yanda soygun almış yürümüş, cina-yetler çoğalmış, âşayış kalmamış... Başta kiiler «Aman» demişler polise, «Fakültelerin kapısından ayrılmak»

O da ister istemez siyasi iktidarın hizmetine girmiş...
— Eski polis... diyecek oldum, sö-zü ağzımdan aldı:
— Eski polis, devletin polisiydi. Partisi, siyasi fikirleri ne olursa ol-sun, polisin gözünde herkes eşitti. Polis, suç olan her yere girerdi, ev-rakını tamamlayıp sanığı mahkeme-ye verirdi. Babasının oğlu olsa ayrı muamele yapmazdı kimseye... Ama dedik ya, eski insanlar da bugünkü-nen çok başkaydı canım... Mesleğin yenisiyim. Elime geçen, otuzki li-ra maaş. Kulaksız karakolunda bu-lunuyorum, Sütüçde oturuyorum. Ne yolluk var, ne mesai fazlası, ne tazminat... Yaz deme, kiş deme, Ok-meydan'ın tozunda çamurunda, a-yağındaki ağır çizmeleri sürterek yürü dur! Bu anlattığım, otuz, otuz-beş yıl önce... Karakolda bir telefon bile yok. Bırakın karakolu, telefon memlekette bile hemen hemen yok gibi o sıralar. Yok da, acil durum-larda şehirlerarası haberleşmeyi merhum gazelhan Hafız Burhan ile sağlıyorlar. Ne ses vardı ama rah-metlide! Benim hocam da, şimdî rahmetliler arasına karışmış olan polis Cemal efendi... Zaten üç bek-çi, iki polisten ibaret bizim kadro. Bu Cemal efendi de gazelhan. Hafız Burhan'ın talebesi... İş olmadı; za-manlar biri Okmeydanı'nın en sivri noktasına çıkar, diğeri Eyüpsultan mezarlığının ortasına, karşın kar-şıya meşk ederlerdi. Polislik mesle-ğinin inceliklerini bana bu Cemal hoca öğretmişti işte. «Polis dediğin, bir aktörden farksız, bir tilkiden kurnaz olmalıdır» demişti. «Bir kaç dakika içinde bambaşka kişiliğe bür-rünmeyi bilmeli, aranan bir sanığı kişiliğini değiştirmiş bile olsa kafa-nı çalıştırıp hemen sezmelisin!»
Boşalttığımız bardakları alan eşi:
— Halit'ciğim övülmeekten hiç hoş-lanmaz ama, teşkilâta makyaaj sanat-ını sokan kendisidir, dedi. Boyala-rı, kostümleri eksiksiz durur hâlf. Zamanında, hiçbir olayın faili meç-hul kalmamıştır.
— Evet, dedi kocası. Övünmek gl-bi olacak ama, en çarpasık olayın sanığını bulmak, 24 saatimden fazla-sını almazdı!
Erkeğinin dizlerinin dibine çöktü eşi:
— Bir de şimdikiilere bakın... An-kara'daki soygunun üstünden şu ka-dar zaman geçtiği, sanıkların isim-leri de açıklandığı halde, hâlâ tuta-madılar!
— Yakalayana onbeşbin lira ödül vereceklermiş, dedim.
Ağız sulanan emekli:
— Çok para be! dedi. Devir, eski devir olacaktı, ben de eski Halit ol-acaktım, oturduğum yerde sanıkları tutmazsam bana da adam demesin-ler!
Kederli, bir sigara yaktı:
— Kimleri teslim etmedik adale-te... Hiç unutmam bir gün, vesika-lık bir resim getirip, karakoldaki masamın üstüne bırakmışlar. Araya sora öğrendik ki, Maraş'ta işlenen bir cinayetin failiyim resimde gö-rülen. Yurdun dört bir tarafında aranıyormuş. İstanbul'a gelebilece-ği, dolayısıyla bizim taraflara da ge-çebileceği dikkate alınarak uyarma-yı yararlı bulmuşlar. Gönderilen me-sajda, «Kaatil yakalanıncaya kadar poliste izinler kaldırılmıştır» deniyor ve şöyle devam ediliyordu: «Göreyim sizi, herifi kısıkrak yakalayın, büt-tün polisi alârm durumundan kur-tarın.»
Cemal hocayla birlikte başladık Kasımpaşa, Hasköy, Halıcıoğlu, Ku-laksız mekik dokumaya! Hava rütu-betli. Rahmetlide romantizma, ben-de siyatik var. Yürürken yürürken ikimizin de ağrıları başlamaz mı! Can acısıyla, «Ver şu resm!» dedi, verdim. Bir süre baktı, «Hemen tut-malıyız şu iti, yoksa ben bu bacak-larla eve bile gidemem» dedi.
Yolun kıyasına oturduk, el lâmba-sını gelenin geçenin suratına tutuyo-

— İlgililer, şekere zammı yalanlıyor. —

ruz. Gözüme birini kestirdim, «Yok» dedi Cemal hoca. «Bu epey irice.» Bir başkasını çevirmeye kalktım, «Kamburu var» dedi. Yâ kismet deyip karakola çektik üçüncüyü. Eşkali aşağı yukarı tutuyor ya, resimdeki büyük, karakoldaki bıyiksız... «Kesmiştir» dedi Cemal hoca. Resimdeki esmer, karşımızdaki sarı. «Boyanmıştır» dedik. Soba kurumuyla saçlarını şöyle bir sıvazladık, aşağı yukarı resimdeki rengi aldı. Fakat arananın adı Abdülkani, bununki Ali... Biz bunu bodruma indirip sağından solundan bir okşadık, onbeş dakika içinde adını da ezberledi, cinayeti nasıl işlediğini de öğrendi! Hani diyeceğim...

Eşi tamamladı:

— Polis biraz kurnaz davransa, şimdiye kadar banka soygununa adı karışanları çoktan yakalardı!

— Elinde boy boy resimleri de olduktan sonra taa Samsun'lara kadar gitmek de nesî, değil mi efendim?

— Kimbilir, dedim, ihbar aldılar. Sa...

— İhbar da almış olsalar, böyle bir yolculuğa kalkışmamaları gerekirdi. İstanbul'da olamazlar mı ya ni?

— Olsalar bile tanınmamayı başarmışlar demek.

— İşte eski polis yutmazdı bu numaraları... Zanlı, tanınmamak için elbette elinden geleni yapacak. Hele şimdi bütün modern imkânlar onlardan yana... Polis benzetmesini bilmeli!

Eşine döndü:

— Şu benim takımları getirsene...

Geldi koskoca bir sandık. Birtakım fırçalar, boyalar çıkardı içinden:

— Hani meselâ, şurada oturmuş saatlerce çene çalıyoruz değil mi?

— Evet.

— Sizin, ya da benim aranan bu şahıslardan biri olmadığımız ne mâ-lüm!

İçim «Hop» etti! İster misin onbeşbine konmak için soyguncu damgasını yiyelim!

Gazete resimlerini yaydı önüne... «Biraz rötuş, biraz makyajla pekâlâ aranan şahıslardan biri olur çıkar-sın!»

— Kim, ben mi?...

Yerimden fırlarken:

— Dur yahu, nereye? diye çekip oturttu yeniden. Denemek parayla değil ya...

Saçlarını ıslattı tarafı, kömürden burnunun altına uçları sarkık bir büyük yaptı, epey uğraşmadan sonra aynayı gösterip:

— Bak, dedi.

Baktım, kimseye benzetemedim kendimi.

— Benzedin benzedin, dedi.

Korkudan titreyen dizlerime hâkim olmaya çabalarken:

— Peki yüzümüz benzedi diyelim, dedim. Bizde boy desen, boy yok; vücut desen vücut yok!

Yüzümü gözümü silip suratımı c.s. ki haline getirirken:

— Ah! dedi. Yanar yanar, bu soygunun zamanında olmadığına yanarım! Hey gidi eski günler, hey gidi eski düzen, hey! Karakolun mahzeninde ben senin boynunu uzatmayı da bilirdim ya, ne çare ki, iş işten geçti!

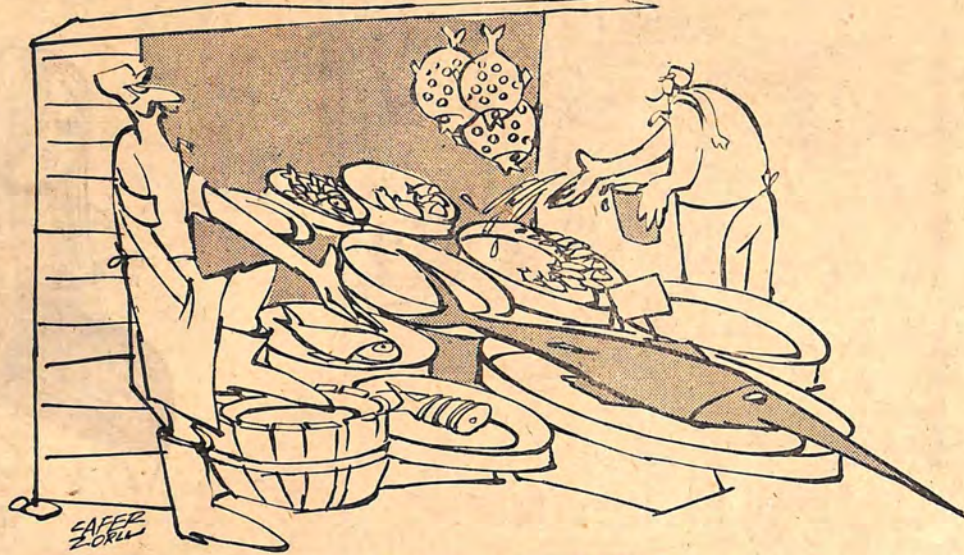
Telâşımı hissettirmemeye çalışarak pabuçlarımı giyip dışarı çıkarken, teselli edercesine:

— Ne yapalım, dedi, kismet de-ğilmiş. İkimiz de şansımıza küselim!

Ağzından bal akan bu adamın eli-ne otuzbeş yıl önce geçmediğine se-vinerek tabanları yağladım!

Vedat SAYGEL

— Abdülaziz'in kılıcı Amerika'ya kaçırılmış. —

— Aman âbicim dikkatli olalım, bizim kılıcı da kaçırmasınlar!..

Elâ gözlüm, kaldın işte köşede
Zaman döndü, devri devran paradır.
Namus da o, sevinç de o, neşe de
Her tarafta dönüp duran paradır.

Şimdi para için türkû düzülür
Kaşlar oynar, kara gözler süzülür
Aradaki nice buzlar çözülür
Aşkı-meşki, falan-filan paradır.

Para dersin, sinsi gözler pırıldar
Para dersin, gırtlakları hırıldar
Para dersin, kısıp sesler gürüldar
Bu dar yolda dost ve düşman paradır.

Nicesinin cehennemi, cenneti
Kırk yaşında geçirdiği cinneti
Küçük Bey'le, Hanımciğin kısmeti
Değil güzel, değil insan; paradır.

Burnu büyük, mağrurların gururu
Yol üstünde gidenlerin uğuru
Nicesinin kapıdaki «Buyur» u
Gönlündeki yatan aslan paradır.

P
A
R
A
D
I
R

Toprak bitse gözler kalır enginde
Katar katar develerin denginde
Tükenmeyen bunca hayat cenginde
Kılıç, kargı, ok ve kalkan paradır.

Karşı dağın fırtınalı yamacı
Kimisinin sapa yolda aracı
Rengi uçuk hastaların ilâcı
Dudağında «of» la «aman» paradır.

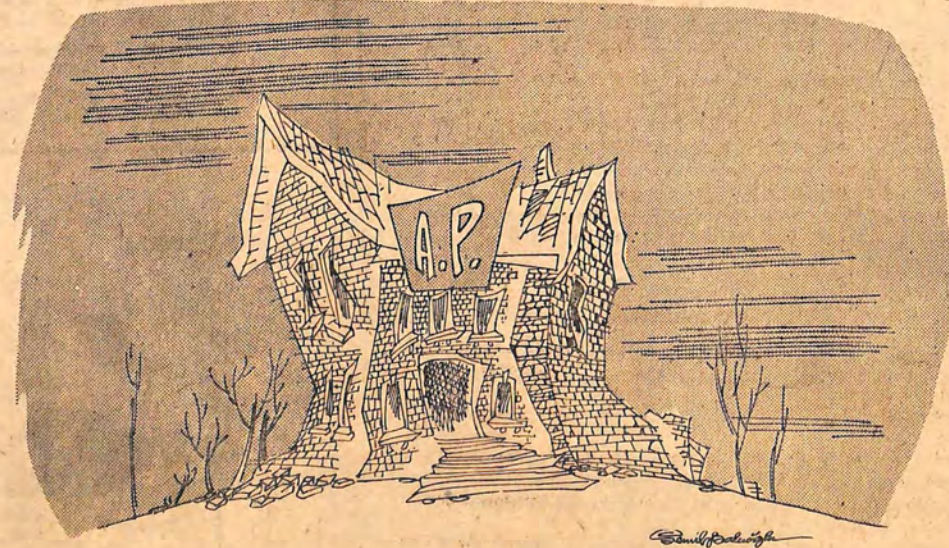
Hep o vardır kalblerdeki desende
Bu bayırda kar yolları kesende
Enginlerde fırtınalar esende
Güvenilir kuytu liman, paradır.

Nice nice insanların ardından
Bir tarafta şapur-şapur yalanan
Bir tarafta kovalayan, dolanan
Kenelerin emdiği kan, paradır.

YAŞAR der ki: Ne Sivas'tır, ne Konya,
Ne Urfa'dır, ne Muş'tur, ne Alanya;
Sirtta heybe, hedefimiz Almanya
Zaman döndü, devri devran paradır.

Yaşar Hâdi ÖNDER

— AP'den toplu istifalar devam ediyor. —

METRUK!

— «Saçlarını sevsinler» diyerek benimle alay mı ediyorsun?!

PAZARTESİ :

Benzerlik var ama...

Başta, Genel Başkan Banguoğlu olmak üzere tek senatörü de YTP'yi terketti.

Sayıyı şaşırmadıkça, kurulduğu günden bu yana Banguoğlu, gelip giden başkanların üçüncüsü galiba. YTP ise, Türkiye'nin siyasal hayatında AP kadar hareketli bir parti, tutum ve davranışlarıyla, iktidarın kopyası denenecek kadar benzer bir parti.

Hani sembol ayrılığı da olmasa, başaşa bakıp «AP» diyeceğiz, kıratı görünce «YTP» sanacağız.

Ne var ki, partiye bağlılık konusunda uyumsuzluğa düşüyorlar galiba.

İstifa dendi mi YTP'de önce Genel Başkanlar yolu tutuyor; AP'de bütün teşkilât gidiyor, fakat Genel Başkan koltuğunda oturuyor!

SALI :

Nasıl etkilesin?

İngiltere'deki PTT greviyle ilgili haberleri izliyor musunuz? Neşelenmek isteyenlere, konuya önem vermelerini hatırlatırız.

İngiliz PTT'cilerinin greve başladıklarını dünya ajanslarından falan değil, bizim ilgili Bakanlığın açıklamasından öğrendik.

Eğer, «İngiltere'deki PTT grevi, Türkiye'yi etkilemeyecek» diyen Bakanın sesini duymasaydık, İngiltere'deki grevden haberimiz olmayacaktı.

Başladık olayı yakından izlemeye. Londra, «Grevin ikinci gü ü» derken, Ankara giriyor araya: «İngiliz PTT'cilerinin grevi, Türkiye'yi etkilemeyecektir.»

Sağ olun, var olun ama, sizi hangi nedenler zorluyor gün boyu açıklama yapmaya?

İngiltere'deki grev, Türkiye'yi neden etkilesin?

Bildik bileli attığımız mektuplar yerini bulmaz.

Telefonlarımızda aradığın numara çıkmaz.

Havaleler sahibinin eline zamanında geçmez.

Hamdolsun PTT'miz görevini canla başla yapar. İngiliz'in grevle gerçikleştirdiği aksaklığı, bizimki normal mesai ile sağlar!

ÇARŞAMBA :

Öç almışlar

Başbakanlık Örtülü Ödeneği bir milyon lira daha artırılırken, Senato tasarruf amacıyla, Danıştay Başkanına ayrılan makam arabası ödeneğini kaldırmış.

Parlamentarilerimizin düşünüp taşınıp bir şeyler yapacakları önce den belliydi zaten.

Çünkü son yıllarda bayağı asileşmişti Danıştay!

Hükümet, birini bir yere mi tayin ediyordu?

Şikâyet üzerine konuyu görüşen Danıştay, hoop «Yürütmeyi durdurma» kararı alıyordu.

«Yapmayın» dediler, dinletemediler. «Etmeyin» dediler, yola getiremediler.

Öyleyse al bakalım dediler, her atamada yürütmeyi durduran Danıştay'ın ödeneğini kısarak, Başkanına yürütme cezası verdiler!

— Şuraya bak kardeş, bir de bi

Halk toplanır meydana, bir gün köyün içinde,
Ne düşün, ne de bayram, fakat var bir eğlence...

Tesadüf bu ya işte, komşu köyde bir ağa,
Geçerken merak eder, dalar kalabalığa,

Köylü çaba içinde, kızıyla kadınıyla,
Herkes meydana o gün olanca koyunuyla.

Ortada iri yarı, besilli güzel bir koç,
Fakat olmaz bir türlü, görev yaptırmak çok güç...

Koç hiç istekli değil, var bunda gizli bir sır,
Oysa mutlak olmalı, koyunlar kalır kısır...

Nihayet dayanamaz bizimki çıkar öne:
«Ağalar» der, «yaparım, kulak verin sözüme:

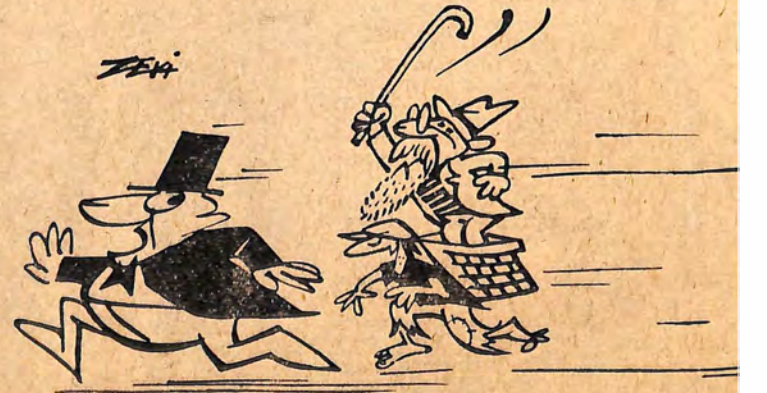
«Dört kişi tutsun koçu, bir de kaşağı gelsin,
«Kadın erkek cümlesi, bu dersimi seyretsin.»

Tutarlar koçu sağlam, ağa elde kaşağı,
Girişir kafasına, yukarı ve aşağı.

Koçta hırs alev alev... Ağa «Tez bırakın» der...
Kızgın koç dalar hızla... Tüm koyunları döller...

KAŞA
KERA

Fikret

1101 sayılı kanunun değişmesini önlemek için emekl

le modadan anlayan yok derler!..

Ğ'NIN METİ

YILMAZ

Ağa gururla bakar, neşe içinde köylü..
Hürmet, ikram sonsuzdur, başarının ödülü.

Sanki tahsildar gibi, bir güzel ağırlanır,
Bir gün kaldıktan sonra törenle uğurlanır...

Bir yıl sonra ağanın yolu o köye düşer,
Dinlenmek ister biraz, köy kahvesine girer.

Hâlâ damağundadır, iltifatların tadı,
Gören koşar yanına, hemen dolar etrafı.

Ama, ağızlar suskun... Kinle dolu gözleri..
«Ağalar» der, «Yine bir üzüntünüz var gibi.»

«Evet» der yaşlı biri: «Seni bulmak isterdik,
«Çünkü yaptıklarının cezasını çok çektik...

«Seni gidi namussuz, bir bak şu halimize,
«KAŞAĞI YARASINDAN, kurt düştü kelimize!...»

er yürüyüş ve miting yaptılar. — Gazeteler —

— Kocanızın silâhlarını boşverin canım, sizin bombalar daha ilginç!..

PERŞEMBE :

Yormayın canınızı

GÜN

Ankaralı hanımların derdi de, şışmanlık! Vücutlarını form'a sokmak için binbir güllüğe katlanıyorlarmış zavallılar!

Koşuyorlar, ip atıyorlar, yoga yapıyorlar...

İki günlük dünyada canlarını ne diye eziyete sokarlar, ne diye kendi başlarına birtakım çareler ararlar?

Oysa başımızda vatandaşın kilo fazlalıklarını eritmenin çaresini arayan koskoca bir hükümet var.

Bunca vergiyi, zammı, babalarının hayırlarına mı çıkarıyorlar!

CUMA :

Dertli

Sahte İETT. makbuzuyla vatandaşın elektrik, su parası toplayan bir dolandırıcı şebekesi, tam 200 bin lira vurmuş!

Hem de kolay tarafından. Basacaksın kapının ziline, borcunuz şu kadar deyip kesivereceksin makbuzu!

Vatandaş da kuzu kuzu ödeyecek parayı!

Bir banka yolsuzluğunun soruşturmasında iki AP. milletvekilinin sorumlu olduğu ortaya çıkmış. Milyonluk arsalar, iki parlamenterin yardımlarıyla ödeme yapılmadan ona buna dağıtılmış.

Tencere dibin kara örneği kim kimden hesap soracak?

Bir hay huydur gidiyor. Kimi düzenden yana, kimi düzene karşı... Herkesin dertli olduğu bir ülkede, Dertli sağ olsaydı alırdı sazını eline, «Şeytan bunun neresinde» başlıklı eserini uydururdu günümüzün düzenine:

«Hürriyettir bunun adı
Ne kanun dinler ne kadı
Herkes bir yol tutmuş kendi
Düzensizlik neresinde?

Rüşvet alsan, aldın demez
Milyon vursan, çaldın demez
Sebebini kimse bilmez
Düzensizlik neresinde?

Herkesin tetikte eli
Adım başı tonla mermi
Yüz kaymaya sahte permi
Düzensizlik neresinde?»

Biz, Dertli'nin diliyle bu kadarını söyledik. Siz dilediğiniz kadar uzatabilirsiniz.

CUMARTESİ :

İsmi başka

Yunan cuntası, «Patates Kanunu» çıkartmış.

Halkın oturup kalkıp patates yemesini öngörüymüş bu kanun.

Aşağı yukarı bizim Personel Kanununun bir eşi desenize.

Onlar yasaya uymak zorunda'n patatese yumulacak; bizim küçük me-mur kazancıyla yaşamak için patates yemeye mecbur olacak!

PAZAR :

Ne kolaylıklar çıktı

Vergiler artınca, İstanbul İmar Müdürlüğünde yapacak iş kalmamış! Arttırmaya devam!

Hani işçilerimiz fazla dinlendi, biraz da dinlensin masa başında otu-ran adam!

Seks mizahı

KAPININ zilene uzanırken eleri titriyordu. Andrede çantasını elinden düşürdü. Karısı bu haline şaşmış gibi, hayret dolu, biraz dikkatlice bakınca da öksürüğü tuttu. Terliğini giyerken, ayakkabısının teki hâlâ ayakta idi. Bu kadarına dayanamayan karısı patlayıverdi:

«— Hayrola? Bir şey mi oldu?»

«— Yoo, ne olsun hanım. Çok yorgunum da...»

Gazetesini arıyordu odada. Oy-saki, cebinde katlandığı gibi duruyordu. Bir kaç kez, gazeteyi gördün mü, diye karısına sormuş olacak ki, kadın tekrar ikaz etti:

«— Aaa, vallahi bir şey var bugün sende?»

«— Bende mi? Şey, ne olacak canım? Yorgunluğum belli olmuyor mu?»

«— Hadi ordan. Ben kocamı bilmez miyim? Var, diyorum işte. Söyle bana ne olduysa? Müdürle mi kavga ettin? Yoksa...»

«— Hamdolsun müdürle aram çok iyi.»

«— Öyleyse kim bu?»

«— Öyle kavga falan değil hanım. Almanya'dan bizim Sabri var ya, mektubunu aldım.»

«— Sana ne Sabri'den? Geçen mektubunda pek memnunum di-yordu ya.»

«— Gene memnun memnun ol-masına da. Kerata, borçtan filân çıtlatmış. Bir dahaki mektuba da açık açık yazarsa şaşmam.»

«— Bilmiyor muymuş durumu-muzu? Hem, biz ondan para mı istemiştik? Eliniz ne zaman bol-larsa o zaman gönderirsiniz di-yen o değil mi?»

«— Benim de buna pek aklım ermedi. Hem öyle diye para gön-der, hem de... Neyse, boşver. A-lıştık hepsine. Bir çaresine baka-rız...»

«— Dur hele sen. Bu kez de be-nim canımı sıktı bu iş. Vallahi kafamı kızdırmasın, ben yapaca-ğımı bilirim. Hahı da, dikiş ma-kinasını da satar, paralarını ka-falarına çalarım. Nerde o mek-tup, ver bakayım şunu, bir de ben okuyayım.»

«— Mektup mu? Ne mektubu, haa dairede.»

«— Dalgınsın sen, belki cebin-de kalmıştır, bakayım hele...»

Karısının peşinden ayağa kalk-tı. Titremesi yeniden başlamıştı:

«— Dur hanım, ben bakayım. Sonra, elimle kilitlemiştim çek-meceye. Cebimde olmasına im-kân yok. Dur dur sen...»

«— Ne telaşlanıyorsun ayol. Cebindeyse cebinde, değilse... Dur hele. Senin cebinde bir şey var.»

«— Yapma hanım. Oldu bir iş işte. Hem, yemin ederim ki Sab-ri'den bana böyle bir şey gönder dememişim. Nasıl akıl ettiyse.

hangi şeytana uyduysa, gönder-miş işte...»

«— Nedir o gönderdiği?...»

«— Şey, Allah kahretsin bu Sabri'yi.»

Karısı koşup ceketi aldı. Cep-lerini yırtarcasına boşalttı. Ve bulduğu zarfı açtı. Açması ile de ağzını açıp, yumdu gözünü:

«— Tuuu, yazıklar olsun. Aman aman, bunlar da ne böyle? Şu şılğa bak. Amanın, kaç tane şıl-lık. Aaaa, ne halt ediyor bunlar

«— Zarfı mı açmış? Eyvahlar olsun... Demek düşündüğüm ba-şına gelecekti... Rezil olduk, re-zil!»

«— Yok canım, ne rezili! Mü-dür dedi ki, bende de bir kaç çe-şit var. İstersen onlardan beğen. Bunları bana ver.»

«— Hadi ordan yalancı. Kos-koca müdürün başka işi kalma-mış da...»

«— Vallahi bak, doğru diyo-rum. Baktım ki, müdür pek faz-

ları gizli tutup halkı tahrik et-mektense, açığa çıkarıp herkesin arzusuna bırakmalı. İsteyen ba-kar, isteyen bakmaz.»

«— Senin müdürün de az değil-miş hani. Yere bakan, yürek ya-kan cinsinden olacak. Demek, bunlardan bende bir sürü var dedi, ha?»

«— Bir demet çıkardı masanın üzerine.»

«— Peki, seninkilerinin nesi bakaymış?»

İsteyen bakar, isteyen bakmaz

böyle? Demek, sen ha! Bu resim-leri cebinde taşıyorsun ha? Sab-ri mi göndermiş bunları sana? Utanmadan, sıkılmadan... Tuu, şunlara bakın. Vallahi bayılaca-ğım. Benim gibi namuslu bir ka-dımın evine böyle resimler gir-sin... Benim kocam yapsın bu-nu...»

«— Hanım, etme eyleme. Bir halttır oldu... Ben istemedim di-yorum sana.»

«— Öyleyse cebine sokup niye eve getirdin ha?... Elin yosmala-rının sevişirken çekilen resimle-rini niye taşırsın üzerinde?... Ya müdürün görseydi, duysaydı, ne olurdu halin?...»

«— Müdür mü, dedin? Merak etme, benden önce zarfı açmış. Şüphelenmiş de...»

la ısrar ediyor, bana birkaç gün müsaade edin efendim, dedim. Bunlar postadan yeni çıktı. El değmemiş, göz görmemiş sayılır. Hele biraz gözümüz doysun so-ra dediğiniz gibi yaparız, dedim.»

«— Tuuu, yazıklar olsun sizin gibi erkeklerle! Evinizde gül gibi namuslu karılarınız dururken, a-manın şunlara bakın! Bunların nesine bakıyorsunuz ayol?...»

«— Valla, bu iş bir hastalıklmış hanım. Ayrı bir zevki varmış.»

«— Zevki batsın inşallah! Bak, gel şuna bak. Şu pisliğin haline bak.»

«— Gördüm hanım, sen dedin diye bir daha bakayım ya, ne yapsak faydasız. Almanya'da sal-ğın hale gelmiş böyle fotoğraf çektiirmek. Müdür dedi ki, bu-

«— Ne bileyim hanım? Bak-mış şöyle, bunlar çok kıymetli dedi.»

«— Yoo, bunda bir bit yeniği var. Dur, elim ayağım dolaştı. Biraz su içeyim de aklım başıma gelsin. Ver bakayım şuradakini de. İyice bir bakayım. Nesi var-mış kıymetli şimdi anlarım.»

Resimler teker teker incelenip, tükendikten sonra kadın tekrar konuşmaya başladı:

«— Sen de akıllıymı diye geçi-niyorsun. Bizim bu resimler ta-bii kıymetli ayol. Baksana şuna. Üç kadın birden, bir erkeğe sal-dırılmış. Müdür, anlaşılan bunu görmüş. Sen yarın götür ver bun-ları müdürüne. Teklifini kabul ettim, dersin. Onun resimlerin-den en iyilerini seç getir. Sakın sağda solda sallanıp, kalma. Doğ-ru eve gel. Bakalım göreceğiz, müdürün resimleri nasıl şeyler-miş. Bir bakışta anlarım zaten O mu kârlı, yoksa biz mi? Anla-dın mı?...»

«— Anladım hayatım. Yarın aynen dediğin gibi yaparım.»

Kadın yandaki odaya geçerken hâlâ konuşuyordu:

«— Milletin işi gücü yok, bö-y-le şeylerle uğraşılıyor. O resimleri al gel, bir daha da böyle terbiye-sizlikler istemem!...»

Nurettin TÜRKER

★

Eyvaaah!

1970 ortalarında başlamıştı söylen-tisi:

«Presnes Margaret kocasından ay-rılıyor.»

Yılı aynı söylentiyle bitirdik:

«Presnes Margaret kocasından ay-rılıyor.»

1971'in ilk ayını bitirirken, gene aynı haber gazete sayfalarını süşli-yor:

«Presnes Margaret kocasından ay-rılıyor.»

Allah bilir 72, 73, 75, 80 yıllarında da aynı haberle karşılaşacağız:

«Presnes Margaret kocasından ay-rılıyor.»

Anladık, İngilizler çok soğukkanlı insanlardır. İşlerini aceleye getir-mezler. Ama bunda bizim günahımız ne?

Albay Townsend'le olan ve yıllar yılı bütün dünyayı kaplayan macera-sını hatırlarsınız.

Neyse evlendiği de, biraz dinlen-diği başımız.

Tanrı, boşanmasını görmemizi na-sıp ederse, garanti yüzü geçer yaşı-mız!

Pantolon modası kadınlar arasında yaygın bir hale geldi.

— Gazeteler —

— Kalıbına bakma, o daha çocuk.. elbet kısa pantolon giyecek!..

BİR GARSON...

BİR GARSONUN GİZLİ DEFTERİ

Bu satırları geçenlerde bir lokantada bulduğum bir defterden idare ediyorum. Bu yağlı defterde dehşetle okuyacağınız satırlardan bir garsonun kimliğini ve müşterilere karşı olan niyetlerini öğreneceksiniz maalesef.

Falan tarih — Bugün öğle servisinde, geçenlerde bana, «Ülan garson efendi, bu çorbanın içinde sinek var» diyen müşterimin plâkisinin üstüne maydanoz yerine baldıran koydum... Herif baldıranlı pilâkiyi iştahla yedi ve gitti. Mutlaka zehirlenmiştir... Akşam gazetelere baktım, herifin resmini Başbakanın ziyafetinde çekilmiş fotoğrafta gördüm... Dikkat ettim, gene pilâki yiyor... Bu müşterileri bir türlü anlayamıyorum...

Fılan tarih — Patron hesapları fazla şişirmedim için beni arkaya alıp fena halde dövdü... Her ne kadar, «Yüzde otuzdan

fazla kazık atamayız» dedimse de anlamadı... Ben de bozulup beş liralık imambayıldıya on lira yazdım... Bu sefer de müsterrillerden dayak yedim... Her tarafım kırık içinde. İlk Yardım'a kaldırdılar... Yarın oradan çıkıp bir meyhanede çalışacağım... Sarhoşlara servis yapmak daha rahat oluyor...

Ertesi günkü tarih — Kosta'nın meyhanesinde işe başladım... Bir Arnavut ciğerini altı kişiye soktum... Şarapların yarısına su koyuyoruz... Sarhoşlar çok iyiniyetli adamlar. Hele biri var ki önüne beş altı boş şişe dizdiğim halde çıkmadı ve o kadar içtim sanarak hesabı ödedi... Fakat yatağa yattığım zaman hep o sarhoşun suratı gözlerimin önüne geldi... Vicdan azabından bir türlü uyuyamıyorum... Hayır ne olursa olsun yarın garsonluğu bırakıyorum...

BOĞAZINA MERAKLILARA LİSTE

Kefal öğratenli mayonez — (Fırında).
Spezial sülün dolması — (cevizli).
Kaz dolması — (üzümlü).
Orman kebabı — (Hacı Recep işi).
Hamurlu güveç.
Geyik haşlama — (Spezialitesi yanında).
Karışık böbrek sote.
Elmalı pilic kavurması.
Reçelli vezir parmağı — (Kendi yağından).
İşkembe dolması — (Meral hanımın listesinden).
At etinden fileminyonlu ızgara.
Halep işi dönerli börek.
Kuş etinden sarma — (İspanaklı).
Pilâvli enginar — (Ayıklanmış).
Kefal buğulama — (Tereyağında pişirilmiş).
Haydariyelik kuskus helvası.
Bol salçalı ilik.

GARSON HAKKI SERVİS

Hakkı'nın garson olacağı, dünyaya gelirken elinde tepsiyle çıkmasından anlaşılmış ve daha iki yaşına gelmeden sofrayı toplamaya başlamıştı. Babası Cemal efendi her ne kadar oğlunu kendisi gibi müezzın yapmaya çalışmışsa da, Hakkı oniki yaşında ablasının düğününde bütün servisi kendisi yapmış ve yüzlerce limonatayı dökmekten misafirlere ikram etmiş, sonra da herkese hesap pusulası kesmişti... Hakkı sokakta hep beyaz garson ceketi ve siyah pantolonla dolaşmış, mahallede bir müddet gırgır konusu olmuştu...

Ailesi Hakkı'yı garsonluktan vazgeçiremeyeceklerini anlayınca onu Sirkeci'de Namı Kötü'ye vermişler ve o günden sonra Hakkı profesyonel bir garson olarak piyasaya çıkmıştı... Fakat haris ve gözü yükte olan Hakkı, köfteci garsonluğundan kısa zamanda aşama yaparak lokanta garsonluğuna, oradan Beyoğlu cihetine geçmiş, attığı kazıklar ve müşterilere yaptığı muamele yüzünden daha da yükselerek turistik Seyfullah efendi lokantasına şefgarson olmuştur... Dünyada müşteriye çıkartmadan hesap şişirmekte eşsiz olan Hakkı Servis hiç evlenmemiş ve «Bir garson müşterilere aittir» parolasını bozmamıştır...

BİR OBURUN YİRMİDÖRT SAATİ

KÂZIM'IN SABAH KAHVALTISI:

Kâzım, gözünü açar açmaz, başucundaki kek'ler ile portakal suyuna saldırır, sonra bir müddet daha yatar. İkinci kalkışında tepside bir şey kalmadığını göreyerek bozulur ve komodinın gözünde ekseri bulundurduğu bir tabak kadar kuru pastayı götürür. Artık Kâzım uyanmıştır. İyice bir gerinir. Elini yüzünü yıkamadan iki bardak su içer... Sonra lavaboda elini yüzünü yıkar... Bu arada ekseri lavabonun üstündeki rafa koyduğu fındık fıstığı da iyi eder... Kahvaltı için daha erken olduğundan bir müddet evin içinde gayesiz dolaşır... Sonra tam yedi buçukta mutfağa girer... Büyüğe bir semavere tıkabasa çay doldurur... Bir eknek keser... Yarım kilo beyaz peynir, ikiyüz elli gram kaşar ve iki

kangal sucuğu doğrar, bir kavanoz reçeli de unutmaz... Tabii yanına bir paket tereyağı ve sütyecek bir kâse bol zeytinyağı gezdirilmiş zeytini de ilâve etmeyi hiçbir zaman unutmaz... Kavanoza tam sekizi on geçte başlayan Kâzım, dokuza on kala kahvaltayı bitirmiş olur... Bütün yukarda saydığımız şeyleri de yer... Altı bardak çay içer...

ÖĞLE YEMEĞİ:

Kâzım bir özel şirkette muhasebecidir... Öğleye kadar masasının gözünde her zaman bulun durduğu ve çerez kabılinden kulandığı beş kutu kadar bisküvi ve iki paket kırkrakı da onbeş çayla karışık götürür... Öğle yemeği saatinde herkesten önce daireden çıkan Kâzım, dairenin verdiği üç kap yemeği yedikten sonra ekseri karşıdaki köfteciye uğramayı ihmal etmez... Çünkü

dairede verilen yemek dışının kovuğuna gitmemiştir... Kâzım köftecide beş porsiyon köfte, iki piyaz, üç yoğurt ve altı porsiyon kadar irmik helvası yedikten sonra işine döner...

AKŞAM YEMEĞİ:

Kâzım iştent çıktıktan sonra herkes gibi meyhaneye gitmez... Çünkü içki içmeyi şiddetle reddeden tiplerdendir... Bekâr olduğundan yemeklerini dışarda yemek hoşuna gitmemektedir... Akşam yemeğinde üç tavuk, beş porsiyon taskebabi, bir o kadar pilâv, yeterince börek ve tatlı yer... Bu arada beş şişe maden sodasını da içmeyi unutmaz... Akşam yemeklerini hafif yediği için evde iyi uyur... Fakat yamadan önce âdeti üzere iki tabak kadar muhallebiyi de yemeden gözüne uyku girmez...

Başkent

HAFTALIK MİZAHİ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayan:
ALİ ÖRSAN ÖYMEN

Zavalı parlâmenterler

Kanunu sözlükler şöyle tanımlıyor:

«Devletin yasama kuvveti tarafından herkesçe uyulmak üzere konulan her türlü kural, (virgül), yasa.»

Bir ikinci karşılığı daha var: «Bir köşesi kesik dikdörtgen biçiminde, yassı bir sandık üzerine gerilmiş tellerden ibaret olan incesaz çalgısı.»

Bizim devletin yasama kuvvetini meydana getiren üyeler, yani milletvekilli ve senatörler genellikle sözlüklerdeki kanun kelimesinin ikinci tanımını belemişler. Yani «yassı bir sandık üzerine gerilmiş tellerden ibaret olan incesaz çalgısı.»

Öyle bir çalgı ki, her telinden ayrı bir ses çıkmakta. Her telinden ayrı bir ses çıktığı için de, parlâmentodan geçen kanunların çoğu Anayasa Mahkemesinden geri dönmekte.

Son örnek, parlâmenter maaşlarının Personel Kanununa uygulanmasıyla ilgili kanunun Anayasa Mahkemesinden dönüşü. Başkent'in geçen sayısında bu habere değinmiş ve parlâmentoda muhalifi muvafığı, sağcısı soluğu, göbekçisi, kolcusu ile hep birlikte ulusal bir tesanüdün yaratılacağından söz etmiştik. Parlâmenter maaşlarıyla ilgili Anayasa Mahkemesi kararı gerçekten bu ulusal menfaat koalisyonunu bir anda sağlayıverdi.

Koalisyon ortaklarının maaş konusundaki ortak görüşlerini yerinde izlemek amacıyla hafta içinde parlâmento binasına gittik. Millet Meclisi bayram tatiline girmişti. Senato üyeleri, aralarında nöbetleşe ekipler kurmuşlar, bütçe kanununu geçiriyorlardı. İçerde üç iktidar, üç de muhalefetten ceman altı kişi vardı. El kaldırdı el indiriyorlardı. Tecrübeli bir parlâmenter muhabirine sordum. Dörder saat süreyle bu jimnastik hareketini uygulayan ekipler kolları yorulunca değişiyorlar ve parlâmento böylece Bütçe görüşmelerine sabahın beşine kadar aralıksız devam ediyordu. Gözlerimiz yaşardı. İçerde altı kişiyle kanun çıkarılırken, dışarda yani kulis adı verilen koridorda, daha kalabalık gruplar halinde «asil sorun» tartışılıyor. Asıl sorun, ödenekler ve yolluklar sorunuydu. Biz de aralarına katıldık. Katıldık ve gördük ki, parlâmenterlerin durumları fecidir.

— Ne diyersen argadaşım, maaşımız hacizli olmayan yoktur.

— Bu parayla odacı bile geçinemez.

— Seçim çevresine yayan mı gidelim?

— Meclis Başkanı bile borç içinde.

— Anadolu Kulübünde veresiye bezik oynuyoruz!

Hani neredeyse, Meclisin kapılarına birer kumbara yerleştirip, odacılardan, seyircilerden, görevlilerden «Parlâmenterlere yardım» adı altında iane toplasak kimse itiraz etmeyecekti. Zavalılar aylardır dörtbin beşyüz lira net para ile gırtlıklarına ka-

— Dünyada yüz cins pire var. —

— Bu da yalnız bizde bulunan yüzbirinci pire cinsidir!..

dar borca girmişlerdi de Personel Kanunu ile yedibin altıyüz lirayı (net) bir arada görüp rahat bir nefes alabilmişlerdi.

Ama şimdi? Anayasa Mahkemesi yine bir halt karıştırmış, ucu parlâmenter cebine kadar uzanmıştı!..

Başkent'in ilk sayılarında birinde bahsetmiştik: Parlâmento, Türkiye'nin en ucuz kurumlarından biridir. Millet'in sırtından her ne kadar milyonlar harcanarak meydana getirilen bir çatı ise de, her biri sekizyüzbin lira değerinde olan oniki avizenin aydınlatığı lokanta kısmında sehriye çorbası 95 kuruşa içilir. Restoran Bekir ayarındaki bir etli pilâvın fiyatı 285 kuruştur ve porsiyonlar normal bir lokantadan yarım misli fazladır. Alt

kattaki boyalı salonunda, Atatürk'ün çizimlerini cilâlayarak işe başlayan emektar boyacı Deriş'in ücreti ayakkabı başına 25 kuruştur. Ve bitişikteki parlâmento berberinde saç sakal traş ücreti 100 kuruş, sade sakal 50 kuruş, sade saç 75 kuruştur. (Yâni Hergelen Meydanı'nda gölgede traş daha pahalı.)

Sözün kısası Türkiye Cumhuriyeti hudutları dahilinde en ucuz bir şekilde karın doyurmak, en ucuz bir şekilde traş olmak ancak parlâmentoda mümkündür... Ama buna rağmen sayın parlâmenterlerimiz gene de hayat pahalılığından hattâ açlıktan söz ederler. Çünkü işleri sadece karın doyurup traş olmak (ya da etmek) değildir.

Ö. Ö.

KISA HABERLER:

ANAYASA MAHKEMESİNDE FAZLA MESAI

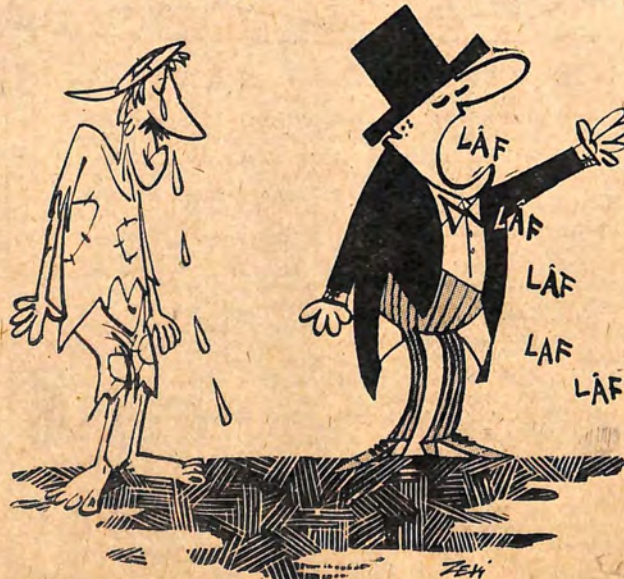
Anayasa, (Özel) — Kanunların Anayasaya aykırı olup olmadığını incelemekle görevli bulunan Yüksek Mahkeme üyeleri geceli gündüzlü çalışmak zorunda kalmalarına rağmen iptal kararlarının gerekçelerini yetiştirmekte güçlük çekmekte, personel darlığı nedeniyle fazla mesai yapmak zorunluluğu hasıl olmaktadır. Anayasa Mahkemesinde fazla mesai yapılmasıyla ilgili yönetmelik Bakanlar Kurulunda beklemektedir.

MERKEZ BANKASI

Darphane, (Özel) — İkinci bir fazla mesai kararname ise Para Basma Matbaası (Darphane) işçileri için hazırlanmıştır. Personel Kanununun uygulanması ve Bütçe sezonu dolayısıyla memur maaşlarının tam olarak ödenmesi ve memurlara yeni dönemde, eskimemiş para verilmesi için Para Matbaası tam kapasiteyle çalışmaktadır. Para Matbaası işçileri fazla mesai haklarının verilmemesi halinde greve gideceklerini ileri sürmüşlerse de, bir ilgili, böyle bir grevin milli güvenliği bozucu nitelikte bulunarak Bakanlar Kurulu kararıyla derhal erteleneceğini söylemiştir.

DÖRT KOL PİSTİ

Anadolu Kulübü, (Özel) — Dün akşam, Anadolu Kulübü oyun salonunda Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil, Devlet Bakanı Turhan Bilgin ve ana muhalefet partisi lideri İsmet İnönü aynı masada heyecanlı bir brîç partisine oturmuşlardı. Anadolu Kulübüne yakın çevreler, aslında dört kol pisti oynamak için yuvrak masada toplanan liderlerin dördüncü adamı bulamadıkları için brîçte karar kıldıklarını ileri sürmüşlerdi. Partiyi kimin kazanıp kimin kaybettiği konusunda kesin bir haber alınamamıştır.

DÖKÜLENLER!

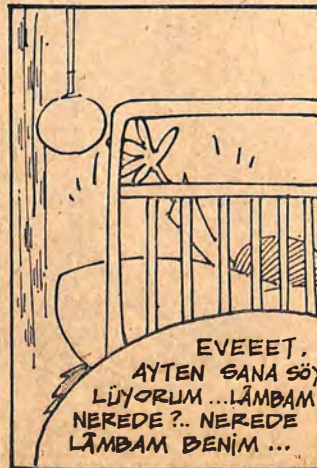
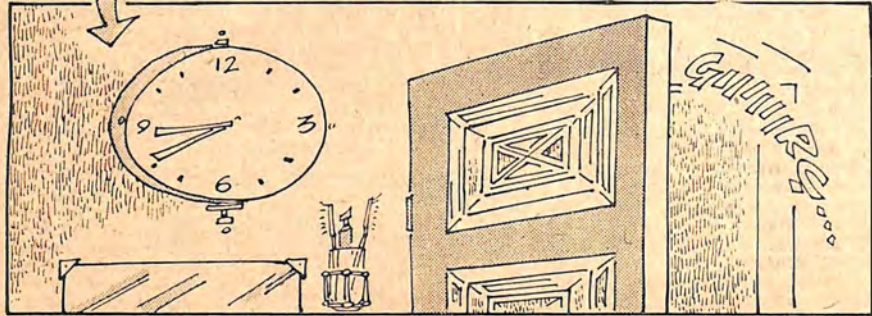
Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP

Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

AYTEN PARLAK OLMAYAN AVANTANIN SONUNDA, ARKA ASANSÖRDEN ÇIKIP SERVİS KAPISI VE UNKAPAN'I YOLUYLA SAYIN BAŞBAKANIMIZ SELÂHATTİN'İN ODASINA GİZLİCE GİRİVERDİ. İŞTE EN ÖNEMLİ AN... BU TARİHİ ANDA SAATLER DOKUZA YİRMİ VAR'DI.

ŞEKERİ ORTA

Muzaffer İZGÜ

— 7 —

Unuttun mu lan Ârif, babayın sayasında goca oğlan oluncaya kadar bennen getdin avrat hamamına, babayın sayasında... Avratlar kaçarlardı senden amma, n'etsinler ki kühancının oğlu... Baban babaydı baba... Geceleri bigaç saatliğine eve gelirken bana goca bi tenekte atış getirirdi. Kesdene (kestane) bile getirirdi... İri iri kesdene. Yarın ki yemeği, atış araya getmesin diye geceden vururdum tencereye... Rahmetli sabaha garşı, sıcak sıcak yemeğini yir, öyle gederdi hamama...

Rabia nine, kalktı, Ârif ve karısının bulunduğu tarafa geçti:

— Yaa, dedi, bunun babası böyle bir babaydı işde...

Fidan:
— Allah rahmet eylesin, dedi.
— Cennettedir şindi, cennetde... Beni bekliyor...

Oğluna seslendi:
— Soğanın cücüğüünü yedin mi lan?

Ârif, elindeki yarım soğan cücüğüünü anasına attı. Rabia nine:

— Accık da ekmek uzat hele, dedi.

Ekmekçi Fidan uzattı. Rabia nine, yarım soğan cücüğüünü ekmekçi arasına koydu, sonra ağzının ta gerisine, sağlam iki dişinin üzerine bıraktı, ağzını döndüre döndüre çiğnemeye başladı:

— Guş südüynen beslerdi beni! dedi. Sonra, ağlamaya başladı...

Bir gözünden yaş akmaya başladı Rabia ninenin. Yağlığının ucuyla, yaş akmayan gözünü iki kez sildi:

— Oğlan eline galdık şindi, dedi. Gelin eline...

Fidan:
— N'olmuş ki ana haline? dedi...

İhtiyar kadın, yaş akmayan gözünü tekrar sildikten sonra:

— Alı ah, Mamıd'ım sağ olacaktı da ben bu hallere mi düşecektim?

Ârif onbaşı, anasına bakmıyordu bile. Elinde kocaman bir ekmek parçası, sahanın dibini sıyrıyordu. İhtiyar kadın, lokmasını yuttuktan sonra:

— Sahi lan, dedi Ârif onbaşıya, heç aklına gelmiyor mu o mumlar?

Ârif onbaşı, anasına baktı:

— Geliyor geliyor, dedi.

— Yakdınız mı o mumların hepsini?

— Yakdık...

— İki iki yakdınız galiba?

— Galiba...

— Baban babaydı baba, babaa... Nerde şindi öyle babalar. Hepsi de çıra babası.

Fidan, sofra örtüsünü kaldırdı, artan ekmekçi başka bir çıkına çıkınladı. Bu arada Ârif onbaşı pantolonunu çıkararak, alt tarafı başka bir kumaştan, üst tarafı başka bir kumaştan olan pijama altını giydi. Yatağına uzandı.

— Gız, dedi Rabia nine, yatacak mısınız gız?

Fidan:
— He, dedi, göbek atacak deilik ya, yataciyk...

— Ne de çok uyursunuz?

Fidan, yorganı açarken:

— Eee n'apak, tam uyku zamanı ana, dedi.

— Dört gün dört gece uyuyun deseler uyursunuz.

Ârif onbaşı gözlerini kapamıştı bile. Ama uyumuyordu, kafasındaki plânlarnı hallediyordu. Yarın akşam demışti Kel Hayri... Ama yarın akşam cumartesiydi, öbür gün de pazar, olmazdı. Bu iki gün çok kalabaklı olurdu kahve. Gerçi pazar günü esnaf takımı kapalıydı ama, mübarekler sanki bulundukları arastadan ayrılmıyorlarmış gibi tümü de kahveye dolarlardı.

«Olmaz, dedi içinden, gelecek haf-tanın içinde bir gün.»

Neyse, yarın konuşurdu bunu Kel Hayri'yle. Ayağını uzattı yorganın içinde, ama yine o dizkapağındaki şey çıt etti. Karısının yanına yattığını biliyordu, ama anasının da u-

yanık olduğunu ve başuclarında o turduğunu.

Rabia nine, derin derin bir iki ke-re pofladı, sonra hiç ayağa kalkmaksızın sürünerek ara kapıdan çıktı. Yatağına girdi:

— Başlasa şu yağmur, başlasa, üt-se şu çinkolar tıngır tıngır nenui gelse, uyutsa beni...

Sonra içeriye seslendi:

— Gız Fidan, örtün gapınızı gız, ben yattım.

Fidan kalktı, kapıyı örttü. İhtiyar kadın, dudağında bir dua mırıldanmaya başladı:

— Yattım sağıma, döndüm solu-ma, sığındım Süphanıma...

Fidan, dürttü kocasını:

— Hişt, dedi, hişt, uyudun mu?

— Yoo, dedi Ârif onbaşı.

— Bİşe diyecektim sana...

Rabia nine, içinden geçenleri sesli söyledi:

— Beni uyuttular, gendileri konu-sacaklar.

— Ne diyecen? dedi Ârif onbaşı.

— Dilber çalışacak... Bi işde çalışacak, don mon dikecekmiş. Sana da yardımı olur, he ne diyon? Çalışsın deil mi?

İlkin hiç konuşmadı Ârif onbaşı, karısı üsteleince:

— Çalışsın deil mi? deyince.

— Gereği yoktu ki, dedi. Heç gereği yoktu. Şurda az bir zaman galdı. O zaman hepimiz yaşadık.

Kadın, derin bir iç geçirişle:

— Gene mi mâli hulya? dedi.

— Bu sefer essah... Hem öyle es-sah ki, avucunun içinde bil...

— Ne de bil ya... Yaa sen heç vaz-geçmiyecen mi bu işlerden?

— Niye vazgeçim? İki işaret galdı, onu da çözdük mü tamam... İki işa-reti de şurda bir kaç günde çöze-rik, otursun evde.

Kadın:
— Ben derim ki çalışsın, dedi. Çalışsın, hem üç beş gurusu sahabi olur, hem de eve yardımı olur. A-şama kadar canı sıkılıyor. Benim gızım hem akıllı gız, başına heçbi kö-tülük gelmez.

Cevap vermedi Ârif onbaşı... O, işaretlerden at nalına benzeyenini çözmeye çalışıyordu. Yol, diyordu, yol gidecek, tekrar geriye dönecek, amma o geldiğin yolun biraz ileri-

sine... Sona orda bi yıldız, ilk bi-rinci işaret... Onun oniki adım öte-sinde ikinci yıldız, ikinci işaret...

Amma o, bastona benzeyen ne ki?

— Hı, dedi kadın, ne diyon?

Ârif onbaşı:

— Basdon neden yapılır avrat? dedi.

Kadın:
— Ne basdonu? dedi.

— Basdon yaa, hani sakatlarla zenginler ellerine ahırlar ya, o bas-don.

— N'olacak şindi gece yarısı bas-don?

— Heç, aklıma geldi de...

— Hey gurban olduğum Allah, ben herife ne diyom, o bana ne diyor.

Yaa ben sana gız çalışsın mı çalış-masın mı diyorum, sen bana basdo-nu soruyon...

Ârif onbaşı, ardarda iki kez:

— Çalışsın çalışsın, dedi. Sonra tekrar bastonu düşünmeye başladı.

Elbette vardı işaretin baston gibi olmasının bir nedeni. Belki de, bas-ton işaretini, oradaki baston yapılan bir ağaçtır, plânlar bu ağacı göste-riyor... Acep baston neyle yapılır ki?

Fidan, kocasına arkasını döndü, kocaman kalçasını duvara dayadık-tan sonra, kollarını boynunun altı-na soktu ve uyumaya başladı. Ârif onbaşı düşünüp duruyordu hâlâ:

— Acaba basdon neden yapılır?

Kalktı yataktan, aradaki kapıyı açtı, anasına:

— Ana, dedi, hiş ana.

— Ne var lan?

— Basdon neden yapılır?

— Ne basdonu lan?

— Deynek deynek, basdon deynek.

— Basdonlara gel sen e mi? Bas-don neden yapılmış? Ağaçdan va-pılır, neden yapılacak?

— Ne ağacı?

— Dert ağacı, dert...

Ârif onbaşı, tekrar ara kapıyı ka-patıp yatağına uzandı. Yaşlı kadın yattığı yerden söylendi:

— Babanın dırnağı bile olaman, dırnağı... Basdon neden yapılmış, basdon neden yapılmış... Çocuk deil ki anam, çekesin ağzının üsdü-ne iki dene şaplak, nah işde bundan yapılır diyessin, gosgoca herif...

Ârif onbaşı, o gece hep bastonun

Her nevi

kalem için

en iyi

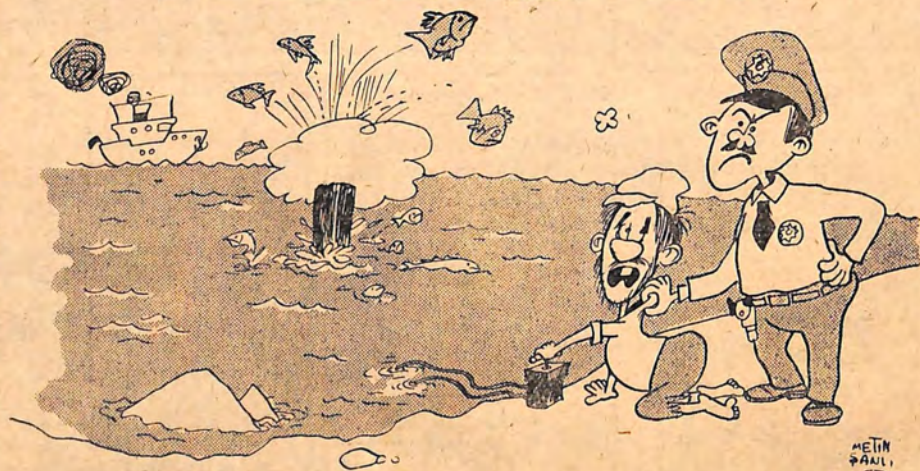
mürekkep

PARKER
SUPER
Quink

(İlançılık : 1832 — 18)

Son günlerde, dinamit atmak moda haline geldi. — Gazeteler —

— Valla âbi, bir yanlışlık yapıyorsun... Ben öğrenci falan değilim!..

hangi ağaçtan yapıldığını düşündü durdu. Bir ara yağmur hızını artırınca, tıktırılar arasında uyuya kaldı...

Giyinmekte olan kızına:

— Bak kız, dedi Fidan, yüzümü gara çıkarma. Elin gani beş para etmez gahbeleri doğru dürüst gedip geliyorlar. Sen de doğru dürüst get gel. Oyle, sana her güzelsin diyene, her aman sana bayıldım diyene dönüp de bakma. İtler böyle derlar, balın gaymağını alıncaya kadar, gaymak getdi mi elden, ondan sona aptasane suyu... Gulanı dört aç beni dinle. Gızlarmın bir olup orya burya getmek yok, işinden evine, evinden işine. Babayın halını biliyon, Allahın adamı. Bi iş açma herifin başına. Sona, ben gardaşını idare ederim bir kaç günlüğüne, çarşıya getdi derim, gomsulara getdi derim, sona da alışırdı alışırdı söylerik.

Dilber:

— Ya beni yolda gelirken görür se?

— Çarşıdan geliyorum den.

Dilber, çok iri göğüslerini kapamak için bolca bir entari giydi üzerine. Sonra, soluk hırkasını aldı. Nine:

— Gel kız bakıym, dedi torununa. De hele sözüm söz olsun.

Dilber:

— Sözüm söz olsun, dedi.

— Vermeyenin iki gözü kör olsun. Olsun...

Şöyle torununa baktı nine:

— Öyle hoplama ha gederkene, dedi, torunların çat çat birbirine vuruyor.

— Aman nene, başlama gene.

— Aklını başına al kız, sen rahmetli Mamıd'ımın namısı sayılın, ölmüş getmiş herifin namısını iki paralık etme. Senin bi deden vardı, a damdı adam... Goca goca kütükleri tek başına galdırır.

O sırada, üç sokak öterinde oturan Nahide girdi içeriye:

— Tamam mı? dedi.

— Tamam, dedi Dilber.

Fidan, Nahide'nin yanına gelerek: — Bak gızım, dedi, sen de eksik eteksin, bu da eksik etek, birbirini ze göz gulak olun, olur mu?

Nahide:

— İlahi deye, dedi, o kadar iyi ki bizim çalışdığımız yer, ne patron garışır, ne de kimse, dersin sanki böyle ev, böyle oda. Sabahdan ağşama kadar çalışın çalışın geden... Zaten hepimiz gız, Dilber'nen üç o luyoruz... Heç gözün arkada galmasın...

— Peki gızım, ilkin Allaha, sona sana emanet...

— Hadi, dedi Nahide, geç galmı yak.

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FLATI : Kapak içi, satımı 25 lira, iç sayfalar 40 ıtır.

— Şimdi de cinsiyetimdən şüpheleniyor musunuz?..

Kibar olunca...

Birinci filmin bitiminde tabancasını çekerek sinema gişesine dalan gangster:

— Film hiç hoşuma gitmedi, dedi. Uyumak zorunda kalan seyirciler adına, bu seans için satılan bilet paralarını geri istiyorum!

Yazısız

Üşütme

Hastayı muayene eden doktor, Sosyal Sigorta defterini önüne çekerek, hastayla ilgili sayfayı doldurmaya başladı:

— Adınız?

— John Smith Petrogradorf.

— Bu ne garip bir isim!

— Öyledir, dedi hasta. Nedeni, babamın Rus, annemin Amerika lı oluşu...

«Anlaşıldı» der gibilerden başını sallayan doktor, «Hastahın» hanesine şunları yazdı: «İki kütup arasında cereyanda kalma...»

Şemsiye

Yıllarca öncenin İngiltere'sinde, erler şemsiye kullanamazlardı. Şemsiye taşıma imtiyazı sadece subay sınıfına tanınmıştı.

O yıllarda bir gün genç teğmenlerden biri, koltuğunun altına sıkıştırdığı şemsiye ile hızlı hızlı yürüyen eri görünce beyninden vurulmuşa döner! Hemen eri çağırır:

— Bu ne küstahlık! diyerek koltuğunun altındaki şemsiyeyi aldığı gibi, dizinde iki parça eder! Bu, sana bir ders olsun! Bir daha da böyle küstahlıklar yapma!

Neye uğradığını anlayamayan er:

— Başüstüne, diyerek selâmı çakar ve ardından teğmene sorar: «Beni az önce evine yollayan general şemsiyesini isterse, teğmen kim kıldı diyeyim?»

Heves

Yargıç, kocasını öldürmekten sanık genç kadına sordu:

— Cinayeti neden işlediniz?

— Buna kocam sebep oldu, diye cevap verdi kadın.

— Nasıl yanı?... Kendisini öldürmeniz için size baskıda mı bulundunuz?

— Son yaptırdığım siyah elbiseyi giymemi istemiyordu. Ve durmadan, «Dul kaldığın zaman giyersin» diye söyleniyordu. Yerden göğe haklıydı. Ben de önce dul kaldım, sonra elbiseyi giyerek hevesimi aldım!

Kârlı meslek

Liseyi iyi dereceyle bitirmişti. Babası sordu:

— Şimdi hangi fakülteye gireceksin? Umarım ki niyetin dış doktoru olmaktır.

— Hayır, dedi çocuk. Göz doktoru olmak istiyorum ben.

— Ama dişçilik çok daha kazançlıdır...

— Neden?

— Neden olacak, insanın otuz iki dişine karşılık sadece iki gözü vardır da ondan!

Biliyor ama...

Hasta ölmüştü. Gözlerinden seller gibi yaşlar boşalan kadına sokulan doktor:

— Kendinizi böylesine üzmemiz madam, dedi. Madem faniyiz, bu hazin olay er geç hepimizin başına gelecektir!

— Biliyorum doktor, diye huşkardı kadın. Fakat sınırlarım o derece bozuk ki, bu kadarcık şey bile beni ağlatmaya yetiyor!

Anı

Öğretmen:

— Öğleden sonra sınıfa resim çektireceğiz, dedi. Yıllar sonra dostlarınıza, çocuklarınıza okul anılarınızı naldederken, «İşte» dersiniz, «buradaki, Frank'tır. Şu, Manuel... Şu ise...»

Arka sıralardan yükselince bir ses, öğretmenin sözünü kesti: — Şu ise, rahmetli öğretmeni-mizdi, deriz.

Mahkemede

Yargıç, dâvacıyı göstererek sordu:

— «Aptal» dediğiniz bu zatı tanıyor musunuz?

Düşünceli düşünceli dâvacıya bakan sanık:

— Tanımasına tanımıyorum ama, dedi, aptal olduğunu biliyorum.

— Nereden biliyorsunuz?

— Bir sürü insanın ortasında «Aptal» diye bağırdım, kimse cevap vermedi, sadece bu mösyö, «Bana mı söylüyorsun?» diyerek yanıma geldi.

— N'apım karıoığım, yerler buz tutunca, insan tutunabildiği yere sarılıyor!..

— PEKİ ÇIPLAK POZ VEREYİM AMA, BÜTÜN BUNLARI KÜÇÜK BİR RESİM TUALİNE SİĞİREBİLECEK MİSİNİZ ?..

— SENİ YEMEĞE ALIKOYAMIYACAĞIM GALİBA ... İÇERDEN KAYNANAMIN SESİ GELİYOR !..

— OLE !!! OLE !!!

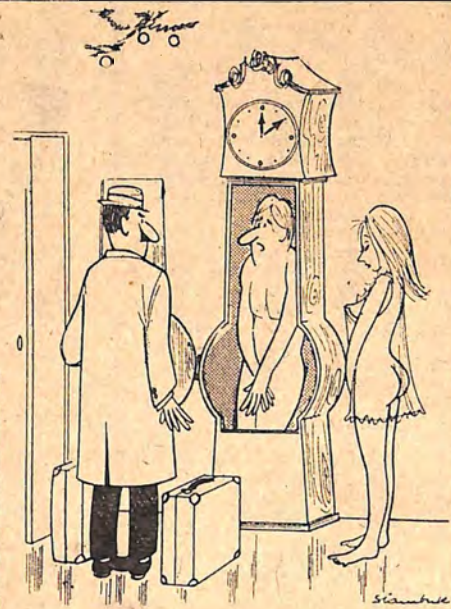
Dünya Karikatürleri.

YAZISIZ

— YAŞINDAN UTAN HERİF, YAŞINDAN !..

— SAATİN HEP NEDEN BOZULDUĞUNU ŞİMDİ ANLADIM !..

— ULAN, MİKİ RESİMLERİNİ KİMLİLE DEĞİŞTİRDİN ?..

YAZISIZ

3LERİN UGURU

Size uğur getirecek

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE:

3 TALİHLİYE	3 APT. DAİRESİ
33 TALİHLİYE	33 BİN LİRA
333 TALİHLİYE	3 BİN LİRA
3333 TALİHLİYE	3 YÜZ LİRA

TOPLAMI: **3** MİLYON **333** BİN LİRA

Tasarruflarınızı
19 Mart akşamına kadar
Bankamızda toplamaya
devam ediniz.
"Uğurlu Üçler" çekilişi
yuvanızın uğuru olacaktır.

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

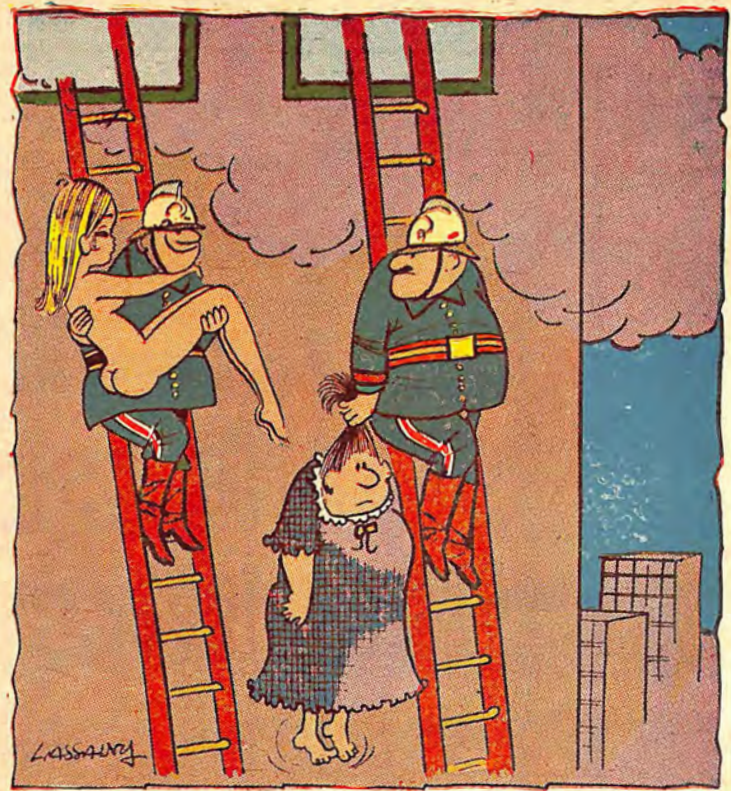
paranızın ... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 314 — 17)

YAZISIZ

AKBABA

YAZISIZ

— BOŞUNA SALLANMA POOL
ONUN İÇİNDE OLDUĞUNU Bİ-
LİYORUM ..

— HEPSİ İŞTAH AÇICI ... NE YAZIK KI,
HIÇ BİRİNE DOKUNMA HAKKIM
YOK !..

— ONA YENİ DANSLARI ÖĞRETİYORUM !..

— FAVORİYE KARŞI BİRE ON OYNADIM .. NE KADAR KAZANCIM
OLACAK ACABA ?..